

Сергій Миколин

МИ ДОБРОТИ І ЗЛАГОДИ БАЖАЄМО

Вибране

МИ НЕ ХОЧЕМО ВІЙНИ...

Ми не хочемо війни,
але ж ми її «творці».
І «творитися» почина вона
з обману жінки-чоловіка,
продовжуючись в гніві і зlobі
за себе і за інших
на кухні, на роботі,
на зупинці і в трамваї
із слів наших лихих
вчиняються потім бійки...,
а там і війни
з такими ж, як і ми
людьми...,
з яких багато є сини,
батьки і дідуся...

У кожного із нас від війни
свій біль і гнів,
своя надія, мрія
і своє сприйняття
зла й добра,
своє горе й втрати.

І по різному ми багаті й бідні,
і кожен хоче краще жити –
в радості і в мирі,
у достатках від потреби,
бо не так багато нам і треба:
щоб на Душі був спокій,
в справах злагода і мир,
у відносинах сім'ї був лад
і там зерна радості зростали,
щоб із дому
на вулицю й роботу
ми радість цю несли
у позитиві, в устремлінні творити,
а для цього нам усім
так любов потрібна.

То леліймо її ростки, стебельця, зерна
для засіву на кожну мить і день життя,
щоб ми пізнавали її в радості земній,
щоб діти не плакали і не страждали,
бо любов і мир – це Всесвіту управа,
які порушує бездумная людина,
яка хоче грошей, речей багато,
яка хоче в когось силу,
хліб, дітей забрати,
яка хоче керувати,
наплodжуючи страх, покору,
гнів, образу,
які отруюють кожну Душу,
яка в умі людському шукає допомогу,
бажаючи достукатися до нього,
шукаючи антиотруту –
і все ж бажає всіма фібрами єства,
щоб вижити, щоб жити...

А гроші й «влада» -
ось той кагал суспільний,
який прагне в пристрасті своїй,
як людина з політичним німбом,
плодити все погане і в негативі,
не відаючи й того,
що самі ж такими ми теж і є:
бідними Душею і такими,
що всі померти можуть
в цьому хаосі-війні.

Якщо в середовищі людському є гнів
і інші прояви негативу,
то скільки б ми не говорили
про Бога, мир і лад,
то війна вибухає від емоцій, дій,
як реакція суспільства
на несправедливість
дій керівників до свого народу,
як реакція людей,
коли «так звана влада»
відноситься до них,
як до голодної скотини:
їсти не дає, захисту нема,
нема газу, вугілля й дров,
а тарифи і накрутки
скрізь і у всьому такі,
що жити гідно вже не можна,
а не те,
щоб на чорний день копійку скласти,
та запрягають у шлею суспільну
і змушують тягти, влачить
цю гарбу державну...
...поах, авпі
і багато ще таких,
які не хочуть закінчення війни
задля грабежу-наживи...

Однак, реально в їх руках
встановити мир і лад
на теренах країни.
Хоча війна не перебирає серед людей злих,
вишукуючи людей, зло плодящих:
хто більше, чи менше зло у світ приніс,
бо не кількість зміцнює їх лави,
а участь зі всіма і кагалом.

Але, коли ми бачимо смерть чужу,
коли осколок, куля
просвищуть понад вухом,
чи десь ввіплються в тіло,
то лиш тоді зникає,
неначе, покривало з очей
і ті словопотоки хвалебні
і патріот-пісні,
а ми...
починаємо думки свої
класти у слова:
«Господи, спаси нас від війни,

від бідності і зла;
спаси нас, спаси рідню нашу,
друзів і ближніх всіх спаси,
дітей від сирітства спаси,
щоб рід людський не перевівся,
бо і по ту сторону протистояння
такі ж нам брати
по крові й духу перед Творцем,
а ми лиш просити станем
здоров'я трошки,
хліба і до хліба від потреби жити.
Злучи нас в пари милі,
де діти будуть в радість всій родині
і кожна праця на шляху життя
нам примножуватиме достаток і буття».

А війна сміється, вона не хоче чути
цих слів і молитви оцієї,
бо вона не знає їх,
і вона далека від їх суті,
бо всіх з'єднала ненависть і зло,
вони кров бачили усі,
і ми всі хочемо напиться крові
...і все чужої.

Все потонуло добре – все...,
що було хорошого в людині,
все потонуло в гніві проти всіх:
ворогів, керівників, світу й Бога.

Війна порушила ритм життя,
спокій будівництва,
змінила зміст книжок,
бо то були романи з милом,
чи книги, що мудрості навчали,
а так прилавок в магазині,
полиці в бібліотеках
досить сильно зарясніли
книгами про війну
і героїзм бездушний,
ніби, віддаючи дань лихій моді,
які через рядок закликали
брати зброю і вбивати...,
забуваючи, що життя – то є Бог,
але й Бога вони в чаді
готові убивати у відчаї оцім
одного за одним
і самі готові покинуть світ у злобі,
бо війна покращень не приносить,
а тільки трупи і калік по домівках
тихенько так розвозить,
де далі зло в родині і на зовні
ширяться невдоволення на всіх,
і на керівників отих,
яких ми самі є в проекції...

Ламаються долі людські,
ламаються і сім'ї,
бо руйнуються ідеї об'єднавчі
у всіх народів на Землі

і Душі матерів черствіють,
голови яких передчасно посивіли,
і Душі тих зруйнованими є,
які тисячами вже вбиті.

А живі, а живі просять миру,
бо всім не хочеться війни...,
і всі вже хочуть,
щоб висохла згорьована дитяча сльоза,
бо то ангели небесні ними плачуть
за батьками і дідами,
і за тими нещастями і печалями,
з якими ходять мами...

Кому ж ми заважаємо жити,
а чи життя ось так віддавати?
Навіть не відаючи за що і за кого?
А чи ж винні скажуть, хоча б в собі,
що каятись готові
і через роки війни...
вони... шукали все собі «щастя».

То хіба так шукають щастя,
а якщо й в грошах потреба є,
то все це є у творчій праці,
але ніяк не у війні...

Бо життя на місці не стоїть
і забути все ж не можна
того, що вбив, чи слово грубе
комусь із злоби все ж сказав...,
то знаймо, що не завжди так буде,
бо у житті за все лихе
приходиться платити,
якщо не зараз,
то в життях онуків...

Хто зможе все це зупинити?

Ми самі...

То вставаймо до молитви й праці
і давайте забудемо осуду слова
і весь інший думковий словоблуд,
очищаючи терени проживання
цього Едемського саду на Землі
від помилок в минулому,
які зросли у пристрастях наших,
бо саме з них
починалися і починаються завжди
всі війни на Землі.

А війни йдуть і йдуть,
то там, то тут...

Нема життя
і горе нам...

Війна сміялась і сміється
своїм істеричним сміхом,
вона міцніла злом
у вбивчих діях цих людей,
які мечем, вогнем
готові батька вбити...
вбивають і дитину –
і не штиком,

а своїм гнівом, злом,
ремінцем і кулаком
в стані пісні бойової
від горілки гіркої,
що є пеклом для сім'ї,
бо у їх єстві, у їх умі
продовжуються бої...
і далі ніж за крок,
то вже є всі вороги
і їх вбивати слід,
та так, щоб сліду не осталось...
То схаменілось люди всі,
бо все це діється на очах у нас
і ми всі варимось у цьому
продовженні війни
і людей в країні вже досить мало:
одні поїхали у скруті
добувати харчі собі і дітям,
а багато без роботи,
чи зовсім вже спились
і тільки часто видно на дорозі тих,
хто ходить в камуфляжі –
війна вже скрізь...

Схаменілось люди добрі і не зовсім,
поки іще не пізно,
поки ми ще можемо щодня
на своїй дорозі нашого життя
собі подібну істоту зустрічати.

Ось так ця безглузда війна
забирає життя в людей,
заради амбіцій політичних,
чи вигод матеріальних
людей тих,
хто при керівництві,
а ті, які полягли –
лишили все, що мали,
залишили й те, що не добудували,
залишились проекти ті,
які реалізувати ще збирались:
і ту сім'ю, і радість в ній,
і сміх дитини,
і радий виліт рук дружини,
яка чекала легіня свого,
який ніс додому
свою щоденну втому,
що ніс сюди нові
мрії і надії...

* * *

Війна, то горе і біда,
то загублені життя,
бо не тільки чоловіки
гинуть на війні,
а ще більш у ній втрачають
наші жінки
і тому у війні

обличчя жінки є завжди.
Не можемо ми й не сказати,
що страждають все таки всі:
і та недоглянута скотина,
і той неприбраний садок...

* * *

Бо кожен, хто родився,
той помре
і добре те є,
коли природньо і по віку;
трохи кепсько тій людині,
коли вона вмирає від хвороб,
бо це свідчить лиш одне,
що людина у житті
зробила чимало помилок,
а ума все ж досить мало,
щоб очистити життя своє
молитвами і ділами
в роки хвороб,
бо вони діагноз вірний
страждань Душі і тіла.

Погано і погано оте є,
коли нас Душа лишає
в передчасі життя земного —
коли нас вбивають,
або ми вбиваємо собі подібних,
бо це крок людини
у життях назад,
у ті муки і страждання,
допоки не вимолимо їх
словами і ділами
у Творця прощення,
прощення в усіх...

Тому війна і є велике лихо,
яке собою забирає
життя бездумно,
забирає хліб, штани...,
і тому суспільство так часто
приходить в стан війни,
бо не прощає,
бо любові не леліє,
щастя не будує
і добротою свій шлях
земний не торує...,
а так знову й знов
зло збирає у роках
визначену кількість у собі,
і знову ворожнеча явна,
і знову війна і вбивства...

А чого...???

Ніхто не хоче в домі сварки,
ніхто не хоче жити рядом
із сусідом злим,
ніхто не хоче вже війни...

А чи подумали ми,

чого ми причетні,
чого знаходимось самі
в середовищі війни...???

Так, це не випадково.
Так, це підказка нам,
що ми маємо мінятись самі
в кращу сторону у всьому:
бути чесним, справедливим,
бути добрим й милим,
у відносинах до всіх
шанувати їх інтереси життєві
і в кінець маємо зрозуміти,
що будь який негатив
має нами розглядатись
умом свідомо й мудро;
де ми схибили з путі,
яким ідемо життями
і у цьому житті
маємо помилки виправляти,
які ми й робимо тепер,
ось тут серед всіх живучи.

Життя наше рветься
у відносинах людських,
неначе павутина – легко
і море болю і біди
у просторі летить,
яке і інших теж калічить,
а в декого й життя бере...

Та і Земля, і Космос
від болю стогне
і закриває нас таких
від інших у Всесвіті оцім
хмарами густими...

А Творець просить каяття,
просить люд до молитви йти,
та люд німий і в глупоті є гордим
і не чує Його слів,
не чує і не читає цих,
хоча усі вже кровоточать,
усі відмовляються від чистої води,
а все крові,
крові напитись хочуть...

Усе сплелосся воєдино
і возлягло на плечі нам,
та то ми сплячі,
хоча і йдемо...

Прозріваймо і побачмо,
що ми іще й іще
сприймаємо вороже
якості духовні...

Хоча де є вигода,
то ми говоримо про Бога,
як про буденщину якусь,
не бажаючи розуміти,
що кожен з нас
має свою Душеньку відкрити

для Отця-Творця...

Хоча прийшла пора,
що самому слід учитись
бачити, відчути Його в собі,
бо ми в житті заплуталися так...
у своїх помилках
і в пристрасті своїй,
чогось їх бачимо часто
тільки в інших,
але не в собі,
продовжуючи страждати,
дивитись холодно
і відсторонено на негаразди,
сприймаючи болі у собі,
як помилки чийсь,
що це керівництво у нас таке
і що весь світ постав проти нас...
...а слів, а слів прощення
не зримо з себе,
які зцілювати здатні,
які рани душевні омивають...
...а очі такі сумні,
...у більшості сумні,
...голови опущені долі,
неначе, доживаєм ми ті миті,
які так стрімко нас женуть.

Та то ми
погодилися самі
зайти у той енергетичний потік,
яким свиняче стадо
до знаменитої прірви пруть...
Чого ж ми цього не помічаєм,
чого у розпачі таким
не шукаємо розради
у матінці Природі,
не шукаємо слів молитви до Творця,
не долучаємося в цей час тривоги
до справ добродіяльних,
коли нам в потилицю вже дише
чорна полоса невдач...,
тоді ми Бога просимо,
щоб дав нам смерть.

Хіба ж так соромно і страшно
звернутись словом у молитві
до всіх, до Отця-Творця тихенько,
а потім голосніше,
заявити всім,
що жити хочемо,
що ми не хочемо війни,
ані горя, ані смутку.
Життя вже рветься, наче нитка
і море горя кожен час
у просторі іде...
Земля від болю стогне –
молитви просить...

А слів нема... -

мовчить людина...

Слова то є –

та їх не чути...

розтоптана Душа людська,
розруха повна в серці і ділах,
вогонь злості руйнує нас...,
а слів іще нема
і дій нема...

Хоча, як ворухнути хорошим словом
бесіду будь яку,
то є думки хороші
і появляється піднесеність,
яку видно на лиці
і міміці людській,
а ще більше у відчуттях –
летіти хочем...

То хай не помирає в нас довіра,
хай не засохнуть слова подяки,
хай знову відродиться мрія,
і з'явиться надія...
...і слово заспіває,
як музика життя.

Хай слово в нашій мові
началом творчим буде:
згадаймо про Отця-Творця
і зацвітуть сади весни
в серцях у нас...
і знаймо всі,
що життя не лише слова...

І, ніби, всі...

ми знаємо усі,
що все земне гниє,
вмирає і зникає:
машини іржавіють,
хатина хилиться на бік,
батьки, сусіди відходять в тлін;
ідеали і ідеї змінюються в нас
і ми нові їх шукаєм
у життя свої;
знання відкриваються нові
людині у полегшенні
нош життєвих,
але поряд з тим
люди в злі
технології нові
застосовують для війни,
виготовляючи нову зброю...
і нема цьому кінця-краю...

Не міняються тільки у житті,
у всьому живому,
в тому числі,
в суспільстві людському
духовні якості прості:
добро і милість,
милосердя й справедливість,
доброта й життєва радість,

любов і істина свята,
і ми їх зємо Богом...,
то ця істина свята і нерушима
вічністю своєю
в енергіях святого Духа...

Ось це і має бути
сенсом життя всього,
бо все інше є лишень
засобами на шляху цьому,
яким йдемо ми до Творця,
бо війна, то є прірва,
то є погубство Душ,
тіл, життів...,
це є і ті уми злі,
покалічені війною.

Тому кажемо усім:
ми не хочемо війни...
і починаймо вчитись жити так,
щоб не вбивати інших,
а навчаймось жити
в радості і доброті –
і цього діток своїх навчаймо,
то Благодать запанує на Землі ...

Хоча залишимо тут
повчання маленьке:
не чіпляймось за матеріальне,
не чіпляймось за окремі якості духовні,
і не робімо богів з них,
а себе рабами їх,
то тоді страху не буде
у житті в цілому...
І у всьому покладімося вовік
на свої усвідомлені дії,
на чуття Отця-Творця,
бо їх джерела є творящими,
і є незнищенністю земною,
і не є вони руйнівні
і не караючі самі в собі...

* * *

Ось уже тепло
нам сонце посилає,
голубінь небес вітає,
у серці весна вже грає,
анемона усміхається усім,
вилізши з листя прілого –
та все ж жива і жити хоче
з нами і зі всім...

А ми, люди, все втомлені такі:
від війни в собі,
то вийдім на природу
і подивімося навкруги,
як з весною у життя
ідуть побратими наші.

То порадіймо й ми
за ці простори,

за рідну землю
і в собі...
згадаймо радості хвилини.
Позіхнімо і відпустімо
той комок тяжкий
переживань мнених
і серце в радості заграє...

То знай, наш Дух творящий,
що ми не забули про Тебе
і Ти нас не забувай...
і ми повернемось до Тебе
почавши кожен з себе,
то день почнеться знову
з мрії і надії
і ми побачимо навкруги,
що ми у світі не самі...

І це так просто і природно,
як ранковий промінь у вікні,
а ті...

відчуття щастя
все таки невмирущі...

То треба нам
шукати ті щляхи,
де буде змога в нас
продовжити життя
і цим будемо жити...,
бо ми не хочемо війни...

Ми дякуємо Отцю-Творцю,
що навчає нас жити гідно,
то дякуймо природі, сонцю і дощу,
то дякуймо сім'ї, друзям і тим,
кого любимо із доброти,
аби лиш жити без війни.

Починаймо молитися усі
словами і ділами в позитиві
про все і про те,
що словом не передати.

В молитві дякуймо Духові святому
за те, що Він завжди із нами.

Дякуємо за роки життя,
за те, що там були крупиці щастя,
що бачили весну і не одну
і чули той шепіт землі,
що прокидалася від зими
і дихала вона опаром живильним...
Дякуймо за аромат квітів весняних,
за те, що іще живі...

Дякуймо Тобі в думках і наяву.

Низький уклін Тобі Отець-Творець
за все, усе
і славословити дозволь Тебе,
бо тільки Ти
нас привів
у ці рядки,
у ці дні
до людей,

до всього того,
чим наповнив Ти
Всесвіт цей.
... «і посміхнеться загадково ліс,
і відігріється Душа»
в долонях Твоїх з любові і добра.

І ми у напрямку цьому
ідемо крок за кроком,
та все ж іще шукаєм раю,
що істиною буття росте між нами.

Душа те все знає
і промінчик на стежину все кидає
на істинність путі в житті
у надії,
що ум побачить і прийме,
то і це серденьком відчуєм
і посмішка розцвіте
на вустах наших і Твоїх...

І не забуваймо тих,
хто рядом з нами,
то даймо їм тепла,
бо його багато хто вже хоче...

Віддаваймо і не шкодуймо.
Віддаваймо від Душі,
то цим віродимо надію жити
і спокій запанує у Душі,
і мир відновиться на Землі.

Сергій Миколин зі збірки «Ми не хочемо війни»

ВІЙНА ЗРІЄ

Зерна війни
уже засіяні у нас.
І от тепер вони
проростати почали.

Вони активно
не проростали ці роки,
бо частина з нас
все чекала від керівників,
що вони все зроблять
...і за них,
щоб життя усім
дісталось хорошим.

Інша частина людства
відсторонилася в байдужості своїй,
бо зневіра прийшла у них
до керівників усіх,
а самі ще й не дозріли
умами своїми,
що зміни
мають починатися у кожному із нас.

Певна частина
все ж кипіла
у незадоволенні усім,
але теж мінялись не хотіла,
а бажала робити зміни

та все для себе
іншими людьми,
бо вона, нібито, спроможна-
саме вона
керувати усіма.

Ріс гнів, злоба,
незадоволення життям
цим неспокоєм штучним,
який плодився через ЗМІ.

Руйнувалися заводи
і відносини людські,
лишивши в стороні людину
своїх псевдо реформ.

Злодійський негатив
утверджуватися став,
як ідеологія дика –
хто має гроші,
той має силу, вплив.

А іншим слід тікати
у трущоби за кордон,
або тут животіти,
щоби мати
сьогодні на сто грам,
чи щоб дозу наркоти прийняти.

Деградує нація,
деградує світ,
а кожен з нас
є дзеркалом деградації цієї.

І коли проростати все почне,
то тоді злоба, гнів
проявиться «ділами»
і почнеться та війна,
яка ось так ввійшла
у відносини людські
і тепер себе
у негативі проявили.

Війна зріє,
бо все людство
наповнене вже вщерть
обманом, злом
і природа вже не в змозі
жити в негативі цьому –
води мало, ліс почез
і катаклізми різні
є підтвердженням цьому.

Війна - є стихія
енергій негативних,
які людина наплодила
у життях своїх.

Війна – є стихія
і ніхто не може передбачить,
які наслідки із неї будуть
і де її межа.

Бо війна, то є біда,
і коли беруться за вила,
спусковий крючок,

чи кнопки починають натискати,
щоб ядерним снарядам
когось злякати.

Не лякати треба,
не нищити свій народ,
а домовлятися потрібно
із сусідом і всіма
і за кожного живого дбати,
щоб кожен мав життя гідне.

Бо війна – то є політична гра
політиків нікудишніх –
і гра погана і страшна,
бо ще ні одна війна у світі
керованою не була.

Тому у цих словах
ми звертаємося до вас,
до всіх людей на світі,
що нам усім потрібно зрозуміти,
якщо ми не зупинимо війни,
і найперше в собі.

А потім почнемо усі
свідомо відносини будувати
на доброті й любові
із розумінням великого того,
що жити хочуть всі:
від великого до малого
і жити в радості земній.

Тільки з таким от розумінням
ми можемо стишити голови гарячі,
бо із хати, чи квартири
ми всі можемо у Всесвіт посилати
енергії любові і злагоди
своїми творчими ділами,
словами і думками
і ними ж можемо зупиняти
наростання енергії війни.

І хай розум прийде до того,
і хай замінить той ум його,
людьми проклятий,
який себе ляльководом
для народу, світу
вважати себе став.

То хай знає кожен з них,
що і їм війна несе
тільки тимчасові ті вигоди
в статках матеріальних,
а там і самі побачать
у дзеркалі великим,
що вони голими є зовсім,
як той король класичний.

Бо без життя й людей
він уже не є король,
а тільки б/у
і тлін.

То скажемо тепер,
що Творець йому не допоможе,

бо в ісчадіє таке,
яке все злом насичене
і Душі йому не пошле
для продовження такого роду.

Тоді кожен ось такий ляльковод
згадає не раз на одрі,
що лишився людства і рідні,
бо нікому не потрібен
такий «великий» братовбивця.

Бо це за його словами,
за його бажання грошей і слави
голови свої й життя віддають
усі,
і навіть ті,
хто в долоні дружненько плескають,
і ті, хто слід його цілують.

А тепер, згорнувшись, ніби карлик,
пізнавши неминучість смерті
на високому стеблі війни,
яке життя в собі не має,
бо корінь згнив давно
і його тримали соки,
які зберегло видиме стебло.

Вони брешуть й обіцяють все,
але не своє;
вони сміються з усіх
в кабінетній тиші,
забувши про доброту і справедливість,
забувши людей, назвавши їх бидлом,
забувши і Творця-святого Духа,
затуляючи вуха
від прокльонів інвалідів,
сиріт, вдів, ...

Та все ж їм чути
той набат церковних дзвонів,
які вселяють їм мниму віру,
що війну вони вели справедливу
і поперемінно чують те,
що їм співають:
патрі і алілуя.

А війна не має в собі правди,
бо вона у світ з'явилася
завдяки обману і брехні –
і тому всі війни у світі
не мають оправдань по суті.

Тому завжди мудрі люди
відчували в середовищі своїм
наростання негативу
і міняли відносини людські
для стишення емоцій,
налаштовували весь рід на зміни,
щоб були злагода і спокій між ними.

У ділах державних шукали компромісу,
бо це є путь збереження життя,
а життя людське, то є нива у країні,
яка співа й радіє,

славословить Творця
й має шанси жити.

Знаймо, знаймо люди всі,
що поза війною ніхто не зможе бути,
то постаньмо до молитви
словами й ділами доброти,
яка росте у нас з любові.

Любімо всіх і вся,
бо все, що є тут, на Землі,
є всі брати і сестри в суті
і всі хочуть жити...

І навіть той, хто пістоля має,
і той, хто кнопки під собою тримає
до установок ядерних потужних,
то і він надію глупу має
залишитися живим.

Та того бідолаха все ж не знає,
що куля смерті вже летить
до нього прямо в серце,
а Душа уже давно не з ним,
бо він умом своїм
Дияволу продався.

То для чого кликати до війни,
для чого піддаємося усі
на заклики такі?

То зрозуміймо накінець всі,
що тільки спокій і злагода у світі
дають шанс усім жити,
а війна, то є погибель.

Бо ніхто війною не захистить
істину життя і саму її суть.

Тому просимо усіх:
сприймаймо ці слова усі,
як заклик до заспокоєння,
до можливості всім жити.

І не думаймо, що ці слова,
написані цією мовою,
стосуються тільки тих,
хто їх читати вміє.

Ні. Бо зло і гнів,
користолубство і війна,
то є велика глупота ума
і кордонів на Землі
у них нема.

Усі відповідальні перед Творцем
за духовне зростання у всьому,
а війна – це результат дій
Диявола в людині кожній.

То зупинімося в безумності своїй
і не наплоджуймо в собі
зла, гніву і гордині,
бажання мати вигоди матеріальні
обманом, крадіжками у інших
і бажання мати статус той суспільний,
який у війні і після неї
вже нікому не потрібний.

А люди плачуть, сльози ллють,
омиваючи себе і Душі –
і це та баня,
де всі голі...

То так і перед очі Творцеві
всі постануть у молитві... -
і виявляється,
що всі рівні.

То краще тепер, у цю мить,
нам потрібно все зробити,
щоб війни цієї все ж не сталось,
бо всі ж ми хочемо жить.

Сергій Миколин зі збірки «Ми не хочемо війни»

КУЛЬТУРА

Культ-ура(урів),
культ-у-Ра,
культура Бога Ра,
культ Сонця,
як символ світла і тепла.

Це те,
в чому людина кожна,
як і все живе,
потребу мала,
а вони давали похідні
для можливостей людських -
жити
і життями дорожити.

Культ орієнтиром був у життях:
бо це все той же позитив в ділах,
який і сьогодні ми щасливі мати;
бо це милість, доброта;
бо це життя щасливе і любовта –
і предки наші не дарма
цей культ обоготворяли
і славословити уміли,
як одне з найбільших в світі
джерел енергій Всесвіту усього,
які впливали сильно
на всі процеси
у житті Землі й людини.

Світло, як день,
як умова у творінні,
як умова
всьому живому жити.

Сонце, як джерело тепла
яке теж умовою було
для росту і життя,
родитись і множитись,
щоб цвіла земля,
щоб грало буття в людині
і у всьому, що навколо.

І тому відносини людські
мали умовності

повсякденні ті,
як норми певні,
як правила великі
в облаштуванні їх.

То так і сьогодні:
все позитивне і хороше,
все красиве і добротне,
всі дії гідні і справедливі –
ми обумовили в житті
словами хорошими оцими:
культура поведінки скрізь і всюди
всієї людської спільноти,
як і кожного окремо.

То саме з такого розуміння,
то саме таке вміння
і дає нам право
на весь світ заявити,
що ми маємо усі
культурно жити
і вчитися культури жити
у всіх відносинах з людьми
і всім тим, що дає кожному із нас
можливості культурним бути.

Та і цей твір ми й почали
саме задля цього,
що і ми маємо прийняти всі
ці правила співжиття людського
у мирі і злагоді,
бо війну назвати однак не можна,
як наслідок хороших дій,
а то є наслідок несвідомих вчинків
із гордині, гніву, злості.

І не вони є нам у приклад,
чи в зразок найкращий,
як відносини людські будувати...
Війна руйнує все.

Вона калічить Душу,
уми і тіло;
вона зовсім не є те,
чого ми маємо у Бога попросити.
Бо війна не є позитивом в світі.
Вона означає лиш одне,
що людство до цих пір
так і не навчилось культури жити.

Хай хоч один з мільярдів
свідомо скаже,
що війна –
це результат культури
людських взаємин,
що це зразок людського спілкування.

І де б вона не була,
і як би ми її не називали:
сімейні бійки чи ворожнеча із сусідом,
анексії чи альянси,
ембарго, епідемія чи криза,
АТО зона,

чи «миротворча місія ООН» –
то хіба ці дії несуть радість у життя,
хіба це є умова для творіння прекрасних?

Війна – це життєві втрати,
це втрачені роки і біль...,
це кров і не цілована мати,
це не час з дітьми погратись,
це не час мрій, надій спільних
у сім'ї, країні...

Хіба це час пошуків, досліджень,
хіба це час добробуту і добродіянь
скрізь і у всьому...???

Хіба війна є подією тією,
де вчать радості життя,
коли поміж нами ходять
наші тати й мами
з гранатами й автоматами
в уніформах грізних??????

Предки наші вчили
нащадків культури жити...

Цього навчали Будда і Ісус
і їже тисячі таких,
і ми тут просимо усіх:
повчимося в них
культури жити –
жити в щасті і добрі,
але не у війні.

Сергій Миколин зі збірки «Ми не хочемо війни»

В О Ї Н И

Частина сім'ї чи роду,
нації, народу
у державі кожній
отримувала Дух-Воїна завжди
задля захисту й оборони
цієї їх спільноти.

А вже їх місія у цьому
була і має бути –
честь (чистота) і справедливість
в якостях духовних.

На цих двох началах Духа
міць воїнства плекають,
наповнюючи милосердям й гідністю
воїнства такого,
щоб задля користі чи у злобі
нікого не ранили і не вбити.

Бо споконвіків і завжди
Дух воїнства є непереможним,
саме завдяки якостям таким,
бо Дух воїнства, окрім усього,
народ плекає в доброчесності,
благості й любові.

Дух воїна такий,
наче криця, чистий

і вони вважали у бою,
що побідили в герці,
коли супротивник вже
на землі лежав,
бо цим Дух-воїна
був зламаним уже
в противника його.

Інший приклад нам відомий,
яких було чимало
у всі віки
між народами земними,
що конфлікт між ними
рішало воїнство у полі
на межі держав таких
і там визначали питання ті,
які причиною протистояння стали,
вибираючи двох воїнів,
які на герць ставали,
де один чи інший збороти мав,
чи скинути з коня на землю
і цим поразка визнавалась,
і за цим переговори йшли,
розбираючи суть конфлікту,
бо тут шукали їх причину
гідно, чесно й справедливо,
не принижуючи нікого.
А рішення були від якостей духовних
того чи іншого народу
і справедливість рішень
визначалася в народів
через воїнство духовне.

Такими були воїни-князі,
а потім полководці,
які життя воїна берегли,
настільки те могли.

Бій не починали у селі,
чи на буйній ниві,
бо життя і хліб вони цінили
і навіть шкоду матеріальну
старались возмістити.

Не робили оборонні рубежі
в селі чи місті,
чи на об'єктах стратегічних,
бо поважали працю трударя,
який був для них кормильцем
і так поступали востаннє
у цій другій Світовій війні
старі полководці.

І такий підхід Духа-воїна
живильним був у справедливості
і в мирний час між людьми.
А Дух захисника й оборонця
воїнство стяжало
не одним життям,
а віками,
бо як і все живе,

то воно теж хоче жити
і хоче втримати в собі
ці енергії життя,
починаючи з найдрібніших,
які є живими на Землі.

То так, як і в природі
вчені поділили все
за подібністю у проявах життєвих,
за способом розмноження,
за подібністю у листі і стеблі,
за вмінням виживати
в різних кліматичних зонах —
то їх представникам дала людина
всім обумовлені наймення.
То так і себе віднесла
по признаках оцих сукупних
до ссавців у роді.

Тому у кожному роді
є різні представники
у збагаченні життя їх
в тому розмаїтті:
хто красу собою носить,
хто миротворцем є,
хто для інших енергію життя несе,
а хто є охоронцем роду.

То так і рід людський
має воїнів родити і ростити
по духові й талантах,
дбати про їх здоров'я
і умови проживання,
дбати про навчання
і забезпечення усім,
що потрібно воїнові по духу
і покликанню його
для охорони й оборони роду.

А війни були завжди
на основі гніву, зла,
які родилися в суспільстві
від невмілого керівництва
і ця хвороба гниття
завжди, як у риби голова
гнисти починала з голови.

Тому такі керівники
не бажали воїнства у себе,
яке вишколювало у собі
якості духовні
і досить часто винаймало
за гроші, хліб, штани
найманців убивць,
або створювало умови
для деградації воїнської касты,
і найперш, з їх керівництва
в продажництві і зрадах...

А тепер продовжим цих два слова
про сьогодишню злобу і бажання вбити,
що соромно й писати такі слова для всіх —

та напишем...,
щоб і вони сором мали,
бо рішаючи сімейні, чи будь які проблеми,
ми не шукаємо їх причин
кожен у собі при переговорах,
а кулаками, а ще більш ногами.

Впав противник...,
бо його зловили
і гуртом на одного
на землю повалили,
б'ють по голові ногами
і в інші органи тіла,
які є важливими для життя.
Та в злобі,
та ще й п'яні
добивають безсовісні такі
до бездихання у тілі...

То тепер так і у війнах
крадькома і спідтишка
народи цілі
знищувати навчили;
війну у жах перетворили
і ці видовищні вбивства
учасникам і всім через ЗМІ,
журнали і романи в книгах
возносити стали, як геройства,
як життєвий спосіб
вирішувати проблеми.

А воїни такі
почали й додому нести:
в сім'ї, в села і міста,
на роботу і в інші людні місця
з такими поламаними душами,
яких покалічила війна
і ми із вами
піддакуваннями такими
і піснями-молитвами.

Вони вмирили,
вони смерті дивилися ув вічі,
вони бачили,
як вона чигає поміж ними...
і вони ж розуміти почали,
що надарма свої життя віддають,
бо війни ці
є зовсім не за справедливість,
а спеціально для розгортання вбивств
тут на полі і там удома...
для наплodження жаху
й страху на Землі
по зговору таємному
між політиками проклятими,
а люди ставали лиш гарматним м'ясом
і видовищем публічним.

Життя спеціально забирають,
аби інших тримати у покорі,
а тих,

які ішли в атаку чи на барикади
теж по зговору політиків –
убивали, ловили по хатах...,
щоб «рішати» свої питання,
бо таких воїнів гідних
і справедливих вони бояться...
... і вбивали під приводом
війн надуманих ними,
або й просто так ...
снайперами, епідеміями грипу,
їжею шкідливою...,
ламаючи психічно
в суспільних жорнах
і відносінах жебрацьких,
даючи мінімум грошей
для виживання,
а самі іздала говорили «фас»
через ЗМІ
і запалюючи бажання гнилі
не з людських потреб,
а з хтивості
і примарної можливості
пожити в розкоші й багатстві....

Не дадуть політики воїну збагатитись,
бо поділ невидимий є в тих кастах,
та і він розуміє все,
що не для цього він живе,
спонукаючим до смерті тут він є,
чи у війні надуманій, мнимій.

Політики й сьогодні каяття не мають
і все роблять на Землі,
аби Дух-воїна затоптати,
шантажувати чи купити,
давши в руки зброю,
медалі і героями прозвали
за жалюгідне вбивство,
чи за зламане «воїнство» таке.

Ось приклади такі
і виховують суспільний Дух
воїнства такого...,
то іще раз питаємо публічно:
«Чи це Дух-воїна у них,
чи це звичайні вбивці в уніформі???»
То це вже не Воїн-Дух.
Це вже бізнесмен
і це є його робота,
за якість якої і платять ті гроші:
скільки убив,
скільки скальпів зняв,
але такі злочинства
є незахищеними Духом
і ці енергії для вбивці
вводять їх в потоки
вимирання роду –
народу і його Духу.
Ось у чому суть і зміст

воїнства такого
і його народу.

Згадаймо Чингіз-хана,
Олександра з Македонії
і таких було чимало –
то де вони і їх народи ...?

Чи може ми сказати на сьогодні,
що Духом сильна Україна,
що Воїн-Дух живе в уніформі,
що Він блюде честь народу,
що Він є там, де гине за справедливість,
чи Він гідний є Доброти й творіння,
чи Він є здоровим тілом і душею,
чи Він радість у житті має,
чи Він знає, кого і що захищає,
чи він є будівничим Миру,
Злагоди й Спокою,
чи Він діток родить в окопах,
чи Він з Любові там опинився,
чи Дух його туди покликав,
чи для цього йому Творець життя дав.
А, може, фінансова скрута
його туди загнала,
хоча й за ті дрібні гроші,
а, може, його туди покликав
Дух-Убивці, щоб енергію зла звільнити,
а, може, йому таке життя жебрацьке
остогидло і він бажає бути вбитим,
аніж ось так животіти –
ні то живий, ні то Душа без тіла,
а, може, він надію мав
з обіцянок керівництва
і готовий є для жінки і діток
життя віддати,
аби лиш квартиру мати,
чи хоча б додому ногами
попідтинню не брести,
а пільгу мати для проїзду,
а, може, він має жадібну мету,
щоб щось у когось забрати
з хати, або вкрати
в діточок, або вдови
під шумок «війни»,
або з автоматом у руках
стати Наполеоном в очах своїх
і отих начальників і бариг
заставити поплазувати
на пунктах пропускних
і принизити їх людську подобу,
бо дома вони із ним,
з його батьками так чинили...

То де тут ДУХ-ВОЇНА може бути
і на чому він міг зрости...?

Чи, може, він на війну
пішов міцний Духом
з домівочки своєї,

чи Батьківщина гідність йому
людську прививала,
чи керівництво військове їх навчало
життя зберегти своє,
чи дало ази військові
у поводженні зі зброєю,
чи дбає це керівництво
про виконання своїх обіцянок
перед ними і батьками
після повернення із зони —
чи подбали про їх психічний стан
в сім'ї, по місцю проживання;
чи є для них умови в реалізації себе
в цивільній справі.

А воїнство це вже сила,
яка в собі таїть насилля
і тому мудрі правителі завжди
укріпляли воїна Духом
і цим берегли якості
честі і справедливості,
які вони в собі несли.

Занепадає нарід Духом,
то таке й воїнство по суті й змісту,
і є таким, як ми із вами...
А ми прозивали ...
і відмовляємось духовність укріпляти,
бо навіть спитавши відкрито будь кого,
що ми робимо для цього?,
то чогось ховають очі,
хоча в газеті чи інтернеті
заледь не б'ють себе у груди
і кричать що є мочі
в голосі своїм,
що вони є патріоти,
що всі навкруги
є їхні вороги...

А ворог той у кожному із нас —
у гніві і брехні,
в гордині й злості,
у жадібності й вигоді,
бо всі люди на Землі
такі ж, як і ми і з вами:
мають діточок маленьких
і батьків стареньких,
мають турботу в сім'ях
і хочуть злагоди і миру,
зарплати гідної в житті
і можливість свої задатки
і таланти реалізувати —
то де ті вороги?,
бо всі ж брати і сестри
по духу й крові.

Не шукаймо ворогів із зовні,
бо вони у нас пустили метастази —
вони подушать нас
у нашому ж лайні...,

то схаменімося усі,
допоки є час і не пізно
плекаймо душеньки свої
і тільки цим ми зможем народити
в середовищі своїм
правителів справедливих
і воїнів таких,
при яких би ми творили,
спокійно відпочивали
і гідне покоління готували
в поступках духовних.

А також просимо усіх:
оберігаймося у стані гніву й злості
гнів і злобу плодити іще більшу;
не біжимо і не закликаймо будь кого вбивати,
бо цим займатись має
наше воїнство справедливе,
виховане нами...

А наша вся біда,
що Духу доброти й любові
ми не хочемо і знати,
не хочемо в себе прийняти,
як основу всього життя,
та й ум цього не хоче
усвідомити в собі
в кожному із нас —
то де і на чому
зродитися може
Дух воїнства такого?

І ми маємо зрозуміти,
що якщо усі злі,
то і воїнство ж таке
і не можна його
і цим словом так назвати,
бо по суті воно вийшло з нас
і готове, як і ми
без розбору і потреби убивати.

Не може воїнство бути інакшим —
воно є вбивцями по своєму психотипу,
бо і ми ж такі,
і ми «допомогли» їм такими стати,
бо ми і є той ґрунт живильний
на якому так ростуть активно
ці прояви негативні,
які ми бачим всюди,
бо і бачення таке
є свідченням того,
що і ми такими є...,
і до того у нас усіх
доброти і радості життя
досить, досить, досить
мало, мало, мало...

Не думаймо собі і в собі,
що вбивши ворога,
чи так людину в злобі,
то ми знищим діями такими

те зло і гнів,
які були у нас до вбивства,
які і стали причиною конфлікту,
бо і ми в такому злі
відважились на вбивство.

Хоча і сам конфлікт є не випадковим
і зустріч цих енергій злих
зовсім є не випадкова,
а вбиваючи людину,
то цим збільшуємо зло
у рази в собі
і життя від цього не стане краще.

Через те і мучиться убивця
душею, умом і сім'єю усією,
родом і народом, погіршуючи карму,
а зло завжди і споконвіку
погамовувалося справедливістю,
добротою і любов'ю
і шлях до цього починався
з переговорів про мир і дружбу.

Тому то воїнство завжди
на цих якостях духовних
міцним було і непереможним.

Від себе не втечеш,
бо мінятися слід у всьому:
думками, словами і ділами,
та все на краще,
тоді почнуться зміни в нас,
тоді воїнство буде
подібним геть у всьому
на нас...

Розберімося в собі,
тоді й пізнаємо ми воїнів своїх,
бо людина у цілому інших може знати,
коли себе навчиться пізнавати;
тоді і розуміння до нас прийде,
чого від них ми маємо чекати.

Сергій Миколин зі збірки «Без назви»

ВІЙНА І ДІТИ

Діти в грі
не хочуть бути вбиті,
бо вони бажають жити,
але гру навчили ми, батьки, -
щоб жити...

А як жити,
який зразок життя
і хто буде вчити
культури нашого буття???

А наяву ЗМІ, батьки
навчають легше жити,
то для цього, нібито,
потрібно обманути, вкрати,
або когось убити...

Тому не навчаймо
діточок вбивати
собі подібних
і навіть тих,
що є братами меншими –
тут, на Землі.

Бо Бог, Земля, Природа
дає удосталь усього,
щоб кожному жити при потребах,
а інше в здобуванні
при мокрому чолі,
або обманом, вбивством...

То вибір кожного із нас –
за нами, батьками:
кого ми готовимо в життя –
начало творче в світі,
чи вирощуємо убивць?

Тому навчаймось жити в мирі,
але ніяк не у війні...

Бо їх джерело збирається життями
і лиш людина здатна
свідомо розуміти
всю суть гніву і злоби –
що на нас наступали велично
і роздавлювали в грі
без потреби і причини,
а це збережено у кармі,
у матриці людській
і тому наші гнів, злоба
є в проявах людини,
але вона
може розуміти це
і відпустити безповоротно,
насолоджуючись радістю життя.

Тому знаймо всі,
що людина здатна відійти
від умов, причин війни,
зрозумівши покликання своє.

Тому й просимо батьків:
не навчаймо убивати,
а навчаймо розуміти
той дитячий гнів, образу,
з якими вони приходять в світ,
щоб разом зрозуміти
Божий путь,
що можна людству жити
і без війни,
і тих ситуацій у житті,
які їй подібні.

Сварка у сім'ї,
то це є стрес дитині.
Сварки, бійки у сусіда,
то є чутливість небезпеки поряд.

Війна у світі,
то є тривога...,
а коли війна в країні,

то є біда усім
і тим паче для дитини.
То є руйнації, каліки,
то є горе і страждання,
то є сльози в матерів,
чи жони- вдови,
то є сироти,
обділені у війною
і після неї
у батьківським теплі...,
то є злам психіки в дитині,
то є й такі, що обділені в їді,
а є й такі, що не в змозі
купить дитині штанці святкові.

А то є все оце,
про що ми і писали.
Бо ми дітей не вчимо
і нас не вчили,
починаючи з Адама,
а тепер ми маємо розуміти,
що настав час вчитись жити...

Не все піде відразу,
але це має бути
для всього людства на Землі
найпершою турботою,
бо спокій мир, злагода
у життя ведуть милосердя,
милість і доброту –
і знайдеться той,
хто навіть у жару
поділиться водою,
поділиться і їдою,
чи подасть пальто
у велику стужу...

А дитина ще ж мала
і вона не часто може зрозуміти
оці хитрощі людські,
оці осуди Петрикового батька,
що він жебрак і ледащо...,
а він же завжди дасть
два цукерочки для мене,
в нього руки теплі
і сам привітний,
і свого Іваська
кожен раз
погладить по голівці...

І таких прикладів багато,
а чи часто ми можемо сказати
самі собі:
чи знаємо ми, батьки,
чим живуть наші діти,
які потреби в них,
які надії, мрії...,
бо це ж основне творіння їх
аж до повноліття,
щоб пустити в світ,

щоб кожен спромігся
щиро дати Богу звіт,
що пустив гідне
чадо в світ,
давши орієнтир в уми,
як потрібно жити на Землі.

Тому для дитини дико,
тому вона не може до кінця
зрозуміти дії всіх дорослих
і настанови Творця-Отця...

Не може зрозуміти
своїх тривог
і з-за розбіжностей
людських відносин,
коли говорять одне,
а на ділі чинять зле...

Чого й за що
дорослі люди убивають
одне одного в житті,
бо навіть і дорослі
не знають самі
і оправдати теж не в змозі
такі свої дії:
заради чого ось так просто
людина людину убиває ??????

Хіба у цьому є для нас
якась життєвая потреба
і хіба нема
інших способів вирішити
визрівший конфлікт
дорослим дядям й тьотям...

І тому вбивство людини,
як і будь чого живого
є великий ГРІХ,
бо інші лихії дії
можна помилкою назвати
і їх можна виправляти,
а для цього людина має совість
і для цього у неї завжди є
можливості чималі...

Бо просто зорати поле,
просто діточок ростити,
чудово у сім'ї любов леліяти,
чи кмітливим бути у житті,
або шанобливим у відносинах з людьми...,
але ГРІХ великий
людство чинить на Землі,
коли у своїх діях
доходить до війни.

Досить страшна травма
є війна для дитячої Душі,
хоча і це її родова карма,
але ж й ми
до людини Душею доросли,
щоб її мінять свідомо.

А злам психіки дитини,

який умом її непояснимий –
за що ж вбивають чи калічать
дитині тата...
і чого так гірко плаче мама...?

А дитині важко,
ох як важко зрозуміти
своє сирітство змалку...
Не зрозуміти йому,
бо Душа страждає,
ум прийняти не може
статус прихований сирітський
в спілкуванні із дітьми в садку,
школі, дворі і далі,
коли дитина відчуває
відсутність захисника у правді,
відсутність підтримки тата й мами;
коли не одна
гірка сльоза
вितече із ока сиротини...,
бо цей статус є другорядним
у людській спільноті.

За що загинув тато, мама?
Задля чого воювали вони,
лишаючи дитину сиротиною,
лишивши дітям статус
другосортної людини
у тих дрібничках
з яких складається життя,
у тих ситуаціях визначальних,
де вкрай необхідна для дитини
татова чи мамина рука.

І не зовсім добре є,
коли живими
вертаються батьки з війни,
бо тата й маму теж
зламала все ж війна.

Тому в них,
як і в країні
життя кращим все ж не стало,
а чутливість до справедливості зросла
і тому тато-мама
такі вразливі
на той обман і кпини,
якими все ж наповнене
їх і наше спільне життя.
Та ще й страшно те,
що наші діти часто
не із волі власної
споглядають за істериками,
п'янками і бійками,
які виникають все ж
по тій же причині,
яку залишила у них війна...

Війна продовжується в їх умах,
в їх тілах і Душах,
у цих проявах її

в середовищі сім'ї,
де можуть такі батьки
показати все ж відкрито
свою незгоду, гнів...,
а потерпають часто діти,
бо вони є свідками,
а досить часто
суб'єктами і об'єктами подразнень
невирішуваних питань
сімейних і особистих
у їх батьків рідних.

Чого ми, дорослі,
і всі такі вумні
так відсторонено відносимося
до джерел війни
і самої її,
думаючи що туди
поспішають усі злі,
і війна вирішить проблеми
суспільні всі.

НІ і НІ!!!

Злом зла не знищимо ніколи,
бо тільки доброта, прощення й милість
погамувати можуть несправедливість
і тому тут не політика державна треба,
бо й вона твориться така,
якими ми і є сьогодні...

Подумаймо тепер:
для чого ми
сиротами робим
таких батьків,
бо і вони ж відчули
статус оцей сирітський
у рідній Батьківщині?

Для чого ми
майже всі
збільшуємо кількість
серед людей сиріт,
бо людина вже не є
тварина стадна по природі,
а по усвідомленню своєму —
то це ж особистість в колективі
і має здатність спілкуватись,
і має здатність свідомо робити вибір,
і цим вона живе віки,
і цим несе життя на Землі.

А сирітська доля,
то є обділене,
голодне і босеє життя;
то є опльована гідність;
то є джерела гніву і злоби,
які можуть при нагоді
використати політики такі,
які війну за матінку вважають,
а для сиротини суть війна,
то мачуха лиха,

то та у них держава,
якої вони й по суті гідні
яка й обманула їх
у їх мріях, планах і надіях
на життя щасливе.

Почнімо всі із цієї миті
одне одного любити,
починаючи з простого:
творчо працювати,
доброю простір засівати,
діточок любити,
бо із цього твориться життя щасливе,
бо життя у радості і є
умінням культурно жити.

Сергій Миколин зі збірки «Ми не хочемо війни»

ВОЛЯ

Україна є предків Дух.
Україна – це Душа і ми.
І це не кордони,
і не нації у них.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.

Любі українці, усі люди світу
очищаймо свої думи, дії
доброю і прощенням,
бо це єдиний вихід бути на Землі.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.

Бо за негараздами завжди
приходять дні, роки, життя,
коли ми можемо усім сказати,
що ми щасливо прожили
і слід хороший лишили по собі.

Бо ми споріднені усі
життями і Душами своїми.
Бо ми одна родина на Землі
і маємо жити без війни.

Сергій Миколин зі збірки «Літо»

ПОЛІТИКА

Ось так у відпустці літом,
то куди вже не поткнись,
уже кругом усі
про політику говорять.

Чогось люди увагу не звертають
на себе, на істинність свою,
на покликання і місію життєву,

а так собі умом ловають
передачі про політику в державі.

Про те ж і в газетах пишуть
і чогось уже ось двадцять шостий рік
ціле покоління в країні помінялось,
а ми усе ідемо на поводу політиків і ЗМІ
і те говоримо кожному мить,
що вони для нас таких готують.

Ось так ми із ними
гойдаємось роками у лайні
без ідеології об'єднавчої,
а єднає люд завжди
щось добре й позитивне.

А це, найперш за все, мало бути
в Конституції України, як держави,
а Верховна Рада мала б представляти
інтереси кожної громади через делегатів
і затверджувати закони, які для України
готували б наші вчені,
а на президента покласти функції розпорядчі
і він би був лиш виконавцем цих законів.

Окрім того його не потрібно вибирати,
а призначати з кагорти делегатів,
надавши йому день у тиждень,
щоб звітувати, щоб пропонувати Раді
нові пропозиції і зміни
для покращення добробуту людей
і налагодження з сусідами хороших зносин.

У Верховній Раді слід мати дві палати:
одна з юристів і економістів
із самовисуванців з округів мажоритарних,
а інша із делегатів областей
і теж десь зі ста людей,
надавши їм остаточне право
на затвердження законів.

Це скелет приблизний для держави,
а от для всіх нам потрібна
мораль духовна, засаднича,
яку б не міняв ніхто віками.

Ми пройшли лідерство невдале
і той політичний грабунковий модернізм,
то мабуть, настав той час, коли ми самі
у своєму домі почнемо творити й будувати
спокій і злагоду відносин,
давши людям волю жити,
бо на війні й страху
ще не втрималась ні одна держава.

Пропадете й ви, олігархи хворі,
бо здоровий головою пан,
завжди про працівника дбав,
бо він Душу
велику мав,
а не те, що ці шури,
які поїли все удома
і ті допомоги,
що на Україну йшли,

бо вони Душею
не доросли,
бо іще по суті є
ті ж злодії.

Хоча посади панські зайняли,
до яких Душею не доросли
і губами, нібито, ворують
чужі слова,
бо у них вони відсутні.

Однозначно, не доросли...

Щось шевелять,
мружать очі,
неначе жереб
до кобилячої звізди,
та й туди
їх щось не пускає,
як жереба плоти.

Та ті слова людей вже не торкають,
бо там правдоньки нема:
одне говорять,
а зовсім інше плодять.

А вже стільки років крали, грабували,
то сьогоднішні прокльони,
сльози українців у мільйонах
не залишать рід ваш у спокої
до сьомого коліна,
куди б ви не тікали,
куди б ви крадені гроші не ховали,
та рівновага в космосі, світі чи країні
завжди Творцем трималась.

А в науку скажемо усім,
щоб знали і завдячували всі
сьогоднішньому своєму стану,
саме тій людині, яка до вас носила Душу,
яка і вас теж покине,
бо не можна її втримати за гроші,
чи у замку й при охороні.

І якщо я сьогодні злодій,
то син мій стане рабом,
бо не соціальний статус батька
визначає долю чада,
бо не від нього Душа дісталась йому.

Душа людини є кожному провідником
і вона тримає курс у розвитку своєму
на добродіяльності і справедливості у всьому,
а Ум робить вибір – рости нам до раю,
чи деградувати в пекло.

Ми придбаємо статки,
а Душа якості духовні
і якщо цей процес в людині однобокий,
то завжди результат плачевний.

А багаті плачуть гірко –
ні, бо і тут вони політики,
а ми кожен у собі чекаємо
і мріємо все в нього забрати,
щоб самим таким стати...

А якості духовні?
Хай Творець за них дбає.
Він подбає і Він до такого здатен,
а от ми і далі залишатимемося в лайні,
коли про Отця-Творця-Духа забуваємо
і якостей духовних не стяжаємо.

Сергій Миколин зі збірки «Літо»

СЛЬОЗИ ТВОРЦЯ

Ми жили і думали в собі,
що Отцю-Творцю-Духові святому
притаманні лише прояви позитивні,
а Він, виявляється, теж плаче,
плаче і не раз
за дітей своїх.

Коли ми в своїх намаганнях хитрих
влізаємо в діла лихі і злі,
коли ми кривдимо собі подібних,
коли ми обкрадаємо їх,
заганяючи до бідноти,
коли ми для вбивства одного,
або й народів цілих
знаходимо оправдання в умі своєму
з книг релігійних,
чи з кодексів суспільних,
ігноруючи істину святу,
що ми всі є рідні
по Духу і крові...

Отець плаче сльозами
скривджених і обділених,
або й сирітськими...
і навіть плаче той наш брат,
що гавкає у дворі,
і плаче дощем небо,
плаче ялинка у дворі росою,
бо всі чують енергетику негативу,
яка сьогодні заповонила Україну.

Плаче Отець-Творець-Дух святий
уже чотири роки
і кінця не видно цій війні,
бо Його не хочуть керівники,
та і ми несвідомі
даємо енергію їм, нібито, патріотичну.

Та дурять нас вони
і плодять для нас проблеми
зарплатами і пенсіями малими,
і цінами непомірними,
а ми не відстоюємо прав своїх,
бо біжимо, бо нас таких
керівники злобліві і грошолюбиві,
які по обидві сторони протистоянь
послали брат брата убивать.

Нема, нема
у нас чутливості до правди.

Нема гідності людської,
щоб відстоювати справедливість
добротою і милістю людською.

А ці керівники зроблять все
і все – тільки для себе.

Вони й спочатку за народ не дбали,
а тепер вони на нього чхали:
закони пишуть антигуманні,
чіпляють ярлики з назвами новими
на ці ганебні вбивства,
виловлюючи по хатах юнаків,
щоб було кому трудитись
в цьому військовому цеху,
де директором він сам
і бухгалтером теж у нього свій,
а тим, хто хоче від проблем сім'ї втекти,
хто хоче бути вбитим,
а ніж отак по злидарськи жити,
чи самі у злості хочуть убивати,
щоб трофей якийсь забрати в брата,
а хто «заробити гроші, квартиру,
чи землі ділянку»,
то це з окремої виплатної статті
нашого спільного бюджету,
а не із тих кров'яних прибутків,
з яких сльози потекли у багатьох,
через які плаче й наш Творець.

Плачуть батьки і мами
за своїми синами,
плачуть жінки і вдови,
плачуть оченята сирітські,
плаче й журиться природа
хмарністю й дощами.

Ось так цей негатив
енергетично усіх придавив,
що мало чути людську радість,
мало чути й дитячий сміх,
а все якийсь крик,
або заклики бійцівські
в тих дитячих, психічних іграх,
яким і віку є від двох до п'яти.

Нічого в світі просто так не буває –
і гроші крадені, чи гідно не виплачені
кров'ю помічаються,
сльозами гіркими омиваються,
прокльонами за жалюгідність нашу
осідають на Душі тих керівників
і нащадків їх, які на цих грошах ожиріли,
а Душі їх будуть довго перебувати
у тих бездомних собаках...

Бо коли керівник не дбає про підлеглих,
коли керівник не дбає про голодних,
то саме йому прийдеться
віками платити у своїх нащадках.

Нічого в світі просто не буває,
бо у пристрасті своїй за все треба заплатити

і лиш ті, хто піклується про брата,
хто господарем є в країні,
той подбає і про якості духовні,
з якими всі живуть нарівні.

Повірмо і знаймо всі,
що рано, або пізно,
то саме так воно і буде,
бо людина заливається слізьми,
ніби, та підрубана береза соком,
втрачаючи енергію життя.

То в такому стані не кожен зрозуміє,
що тільки доброта і милість здатні
спокій і злагоду суспільству дати,
а у нас на Вкраїні милій
так багато горя й сліз...,
які й готують енергопотоки для розплати.

Покаймось люди, простімо за образи –
вони уже минули, не тримаймо зла,
яке надумане було – і так з обох сторін конфлікту,
бо скалічене тіло, Душу на війні
нікому не вдавалося залікувати...

Зупинімося у своєму гніві й злі,
бо тільки спокій, злагода і радість жити
дадуть можливість нації ожити.

Прозріваймо люди,
бо тільки поступи мирні
нам принести здатні
щастя в наші сім'ї.

А ми скажемо для всіх
і для тих,
хто до свого життя байдужий,
хто очікує від керівників дбайливих дій,
то скажемо, що позиції такі намарні.

Бо у керівників є проекти із-за кордону,
є і цілі інститути, які вивчають все,
щоб для керівників у власті бути
бо ще ресурс життя в народі є,
а його їм треба знищити
за ті тридцять срібних,
які їм обіцяли –
і все таки дають по технологіях нових
вирвати з народу з кров'ю,
не дивлячись на сльози.

А для цього їм іще потрібно
років п'ять, а то і до десяти –
і про це знають наші керівники,
і для цього вони хочуть власті,
бо так люблять гроші.

**Та не знають вони правди,
що не вони рішають долі
людей, народів,
а є Дух святий,
який почує молитви
дітей своїх
і по чистоті Душ
заведе свої порядки.**

Хоча вони придумують слова
для цього безпорядку,
які є в міжнародному уставі,
щоб на цій основі
ввести стан військовий
і вибори відмінити...

А сльози, то енергія така,
якої всі бояться,
хоча і труби грають військовий марш,
щоб інші не чули гіркий плач,
а самі літають літаками,
щоб сльоза гірка не впала їм на долоні.

А сльози знаходять справжніх винуватців
і вони не минають карою й виконавців,
хоча вони про це теж знають
і знають як і куди тікати,
та втечею Душу не спасеш,
коли вона проклята,
коли сльози у народу текли
по вашій вині керівники.

Отець плаче сльозами
скривджених і обділених,
або й сирітськими...
і навіть плаче той наш брат,
що гавкає у дворі,
і плаче дощем небо,
плаче ялинка у дворі россою,
бо всі чують енергетику негативну,
яка сьогодні заповонила Україну.

Сергій Миколин зі збірки «Романтика на сіні»

МОЖЛИВОСТІ

Можливості великі є в людини:

будувати й руйнувати.

І вибір даний їй в свободі,

як те можливо для дітей своїх.

І все це нам дано при зачатті,

і дано людині кожній

Отцем-Творцем-святим Духом.

Хоча ми багато пишемо про позитив,

про діла хороші і наміри благі,

про устремління й майбуття,

нібито, про певну нереальність...

То тут зупинимось на можливостях людини,

щоб пізнати й зрозуміти суть і покликання її

і те, як розуміння і прийняття

дає шанс кожному із нас себе змінити.

Так ось цей сектор людського кола

ми здатні все таки міняти

з благословення Творця

при допомозі святого Духа.

І це все є у кожному із нас,

воно є в нашому нутрі давно –

і це благословення,

і ця енергія для творіння –
і тільки наше таке розуміння
і суть прийняття у дії
зрушить цей процес
на радість нам і дітям.

То ж будьмо й ми прихильні
у поступках життєвих
до Начал духовних
і по них звіряймо свої дії.

Бо людська істота
в духовній еволюції своїй
досить часто кличе в допомогу
при несвідомому умі
Диявольські забаганки,
покладаючи надії у цьому
на мозок, силу й гроші.

І це ми бачимо усі,
що є прикладом не хорошим.
І не можемо зрозуміти,
що не ми є іспитовцями Творця,
а Він, Отець, нас іспитами вчить,
як на світі жити
у злагоді ума, тіла і Душі.

То для прояснень і прийняття
рішень мудрих у всіх діях
напишемо для повчання
декілька прикладів окремих.

Людський мозок сприймає світ,
як дзеркальне відображення себе
від того, з чим послана Душа
у наше брєнне тіло.

Але функції великі в іспитах таких
дано Творцем людині
в її виборі і в можливостях її
нашому уму,
який служити може одночасно
Душі людській і Дияволу суспільному.

То так і руками ми шедеври творим,
а можемо через хвилину півня зарубати,
бо не дарма говорять, що одна і та ж труба
грає музику весільну, чи то марш похоронний.

Одні і ті ж губи випускають слова приємні,
чи дитину свою цілують
і водночас когось, або чиїсь дії гряззю поливають.
Ті ж губи цілують у радості усе
і вони ж цілують в чоло холодне
тих,
хто на одрі уже застиг.

Ногами йдемо ми до сина, друга,
бо він допомоги попросив
і ногами ми йдемо на війну,
щоб таких, як і ми вбивати.

То коли людина у життях своїх
навчиться свідомі вибори робити,
то тоді вона починає
у злагоді із Творцем й людьми жити,

то тоді вона щаслива
і тоді вона всіх любить.

На вибір людський впливають часто
наші можливості фізичні,
чи то можливості ума,
а все ж буває,
що людина свої дії
із совістю звіряє.

А дія-вибір залежить від того,
до кого ми прихиляємося умом –
несвідомим, то до Диявола,
а свідомим, то до Творця.

А тепер ви знаєте,
як хитається людина,
роблячи вибори такі,
то такі ж і відносини у неї
з усім, що є на світі.

Ви вже й різницю знаєте усі
у пристрасті єства свого,
то тепер і зрозуміло і ясно всім,
як ми можемо поступати у виборі своїм.

Ми ж бажаємо вам, любі сестри і брати,
жити в щасті, при здоров'ї і в радості,
то дозволяймо Душі нас водити
по тих стежках-манівцях життя свого,
які кожного, кожного приводять
до мудрих дій в діяльності своїй.

І, водночас, не забуваймо,
будьмо пильними у всьому –
своє життя від скверни, осуду очищаймо
і іншим жити не мішаймо,
бо доброта і радість, щастя і любов
велику мають здатність
поширюватися непомітно в середовищі людським.
І вони вже діють, ніби, від Творця
на радість всім і вся.

Сергій Миколин зі збірки «Романтика на сіні»

МИ ХОЧЕМО ЖИТИ

Заспівай нам, вітре,
понад травою і в траві,
вибираючи тони й ритми,
а ми піднімемося в молитві
за світ увесь,
щоб жити без війни.

Нема потреби у війні,
бо всі ми хочем жити.
Нема потреби в злі,
бо ми хочемо творити.

А ми згадаємо тебе, мамо,
твою турботу про мене малого,
як ми горнулися до тебе,
ніби пташеня маленьке
під крилом тепленьким –

і яким життя було щасливим...

Нема потреби у війні,

бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,

бо ми хочемо творити.

Заспівай, моя зелена лебідко,
бо рідний голос розвіє горе і біду,
зникнуть страхи і печаль,
та не заховаємося від злого світу –
і тільки мить оця виросте в молитву
за Україну, за рідную хатину.

Нема потреби у війні,

бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,

бо ми хочемо творити.

А зверху небо голубе...

Там мир і спокій, благодать,
а ми у вічній суєті
шукаємо ворогів проклятих,
а вони біля Душі
сушать сльози наші.

Нема потреби у війні,

бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,

бо ми хочемо творити.

Ми просимо захисту у трави,
бо зневірилися у всьому,
а мали б доброту творити,
бо вона є той путь і дороговказ,
де ми згубили любов
до себе подібних.

Нема потреби у війні,

бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,

бо ми хочемо творити.

Мабуть, нема у нас вже духу,
нема довіри до Творця,
зневірилися ми у справедливості,
а вона то є,
тільки ми творити не вміємо її.

Нема потреби у війні,

бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,

бо ми хочемо творити.

Коли ми чисті й справедливі,
то нас ніхто ворогом не назве,
і ніхто на нас таких
війною не піде,
бо нас охороняє Дух святий
і ми ним щасливі.

Нема потреби у війні,

бо всі ми хочем жити.

Нема потреби в злі,

бо ми хочемо творити.

ДУХОВНІСТЬ

Духовність – є слово складове
і має у собі воно зміст і суть прекрасні,
бо має «дух», «о» - (про), «в» (прояв), ність –дії,
як прояв життя на Землі і у Всесвіті усьому.

Духовність – є наповнення і рух
енергій світових у всьому –
що око може бачить, чути ніс і вухо,
що відчуттями є в дотиках і смаку,
що психікою людина сприймати може,
своїм умом чи відчуттями серця і Душі;
вона проявляється у якостях прекрасних:
в любові, радості і щасті,
в милості, милосерді і доброті,
в погляді приємному і в лагідній руці,
в творчих діях кожної людини,
в танці листочка на вербі,
в запахах квітучих – черемшини і калини,
липи, акації і сосни,
хризантеми, троянді і багні,
в красоті людського тіла,
в кроні дерева і в польових просторах,
в грайливім прогулянковім танці
зайченяти молодого,
у тій метушні мурах,
чи бджілок - комах божих ...,
у вітрі, сонці і воді ...

І так у всьому можна бачити і чути,
відчувати, сприймати і приймати
те, що струн Душі торкає
і настроїв у житті і для життя піднімає.

Духовність – це є та енергія світова,
яка є у всьому й скрізь –
вона і є тим орієнтиром
у кожному житті,
яка веде усе живе
на тому позитиві,
по якій кожен свої діла звіряє,
до неї ми ростемо роками і життями.

Вона не є мета і ціль,
хоча людина в пристрасті своїй
і в намаганнях Дух людський занапастити
підміну робить, загрозяє сам факт
проявів духовних:
у любові пропагує секс, задоволення і ситість;
суть Духовності святої описує законами й канонами,
моральністю, послухом і страхом;
до доброти і милосердя прив'язку робить,
щоб кожен так робив, як традиції і закон гласить,
то на тім світі матимемо скарби???,
або і в цім світі нам можуть дати
склянку молока наші діти,
а може й ритуал погребальний виконувати будуть –
і все торги, і все вигода

марає Духовність Всесвіту цього.

Але ж нею не можна володіти
і на неї не має права власності людина,
деревина чи тварина ...;
не може нею управляти
ні пророк, ані месія,
ні християнство, ні конфуціанство ...,
ні партії всілякі, ні общини ...,
а лиш приймати в означених ділах –
і в ділах, предметах, словах і думках
іншим ці блага роздавати.

Тому Духовність і є Той Бог,
який у всьому й скрізь:
для якої нема кордонів міждержавних,
нема різниці в партіях, в націях і мовах –
цих мнених поділах суспільних,
бо подивіться,
що тільки людство ділиться саме в собі
на вигоді й користі,
з яких зростають слуги Диявола лихого:
уряди, закони і канони,
зло, гнів, зависть, осуд, ворожнеча,
проблеми, негаразди, війни ...,
в Душах, в сім'ях колотнеча,
а серед інших учасників життя
цього ж менше є.

То саме наявність негативу у суспільстві:
проблем, негараздів і хвороб в людському тілі
є свідченням того, що якості духовні
людина не приймає у своє життя –
то чи ж не може пан-людина
смиренністю в Умі
і в творчих діях доброту творити?

Може ... й знати знає,
та Творця і себе, як Творця, не хоче розуміти,
залишаючи часто слід
життям своїм в проявах хороших і лихих,
тягнувши з собою різні негаразди,
наносючи шкоду собі, природі і духовності усій
і живе, як всі ...,
нагадуючи цим схожість
на тваринне стадо у всьому,
але ж людина індивід в поступках духовних,
бо вона істота є свідомо,
яка може кожен крок життя свого
Духовністю звиряти,
яка може зберегти життя своє
і іншим – поведінкою своєю,
приймавши відкрито якості духовні
і це дасть людині можливості великі,
а, можливо, і потреби будуть
у кожного із нас маленькі,
бо зовсім не вклади в банках,
не котеджі і заводи власні
приносять спокій і умиротворення Душі
й Життю нашому перед смертю,

а тільки тиха благодать за вчинки наші,
які Духовністю покрашені.

Сергій Миколин зі збірки «Роздуми»

Л Ю Д И Н А

Людина є сіль
світу цього
і вона духовністю своєю
має можливості великі
світ покращувати щомиті,
або в гніві й злобі
нищити навколо себе
навіть те,
чим сама живе.

Бо сіль у міру,
то покращить життя усім,
а як мало солі,
то слабість духу наяву.
Однак багато солі,
то велика шкода
прийде всім.

Людина – є проект,
є намір і можливість
Духовність ткати
з узорами життя
і радості людської.

Це є зустріч енергій різних
і як зустріч таких енергій,
які свідомо
життями можуть управляти;
як зустріч енергій тварних
і енергій мудрості святої,
а людина є носій потужний
енергій негативних,
що шкоду робить
собі й Природі –
і все це в реалізації
намірів лихих,
яка готова повбивати всіх.

Вона це й зараз робить:
у зависті до інших рубає ліс;
у змагальництві гнилому,
щоб отримувати врожаї високі;
висушує болота,
які накопичувачами води
є на планеті;
землю нищить гербіцидами
і себе теж;
повітря каламутить
відходами пластику і бензину,
щоб задихнулись всі,
щоб життя зупинити
усьому на Землі,
назбиравши стільки злоби

у собі і на Землі,
назвавши свого бога Сата-ною,
що є Ди-я-волом людським
у її ж «творіннях».

Бо тільки до цього в злобі спромоглася,
хоча по суті, вона й собою
не може управляти,
а більше здатна руйнувати –
і так тихенько
пиляє ланцюг Природи,
який розірваним може стати
в кожную мить,
яку вже й апокаліпсисом назвали,
як результатом дій людських.

То зараз і тепер кожен з нас
має усвідомити небезпеку цю,
бо зло в собі і всезагальне зло
знищенням буде злом, як в собі,
бо доброти здолати
воно не є здатним,
хоча лозунги таємні носить
у зазисті своїй
доброту і справедливисть оббредати.

Людина є вершиною в Природі
і є проходом тим свідомим
між мирським і духовним,
яка Духовність у кристалі
чистотою може нести
в прекрасне лоно Духа.

Пророцтво не є кінець,
пророцтво по суті є
попередженням для людства,
і не Творець пророцтва ці «звершає»,
а людина в активності своїй,
яка приходить у її діла
з суєтливого ума
від зневіри і розчарувань,
від відстороненості і пасивності
у гніві, жорстокості і злості
людина знищує усе,
розв'язавши мішок Пандори.
Тому так ствердно скажем,
що це людина так страшно робить.

Ми в молитвах благаємо вас люди:
моліться всі, поки живі,
поки розуміння іще є,
то спасаймо самі себе
і Всесвіт цим спасемо,
який від нас цього жде
і словами цими наущає.

Добротою шлях життя встелімо,
ближнього і ворога любімо,
бо місія й ця потрібна,
як молитва перед смертю
в окремому житті –
і вона потрібна кожному із нас.

І тільки кроками,
як ліками такими
людина здатна
гниття своє зупинити.

Відважуймось... Хоча б таємно,
якщо страх іще проймає
і цим відстрочити зумієм
той день і час,
коли такі ось дії
дадуть врожай хороший ...
і закінчатся ці війни між людьми,
які тривають на Землі
в цивілізації оцій
уже біля семи тисяч літ,
бо є шанс у щасті жити,
якщо ми це приймемо у себе,
як спосіб жити,
як вміння мир творити
потомкам нашим.

Зрозуміймо ми,
що тяжко ми жили,
і що ми є тим ґрунтом,
і здобою для Духа,
щоб Землю зберегти,
щоб життя залишити
людське в потомках наших
і це є по силі кожному із нас.
І не киваймо ми на когось,
і не стидаймося щораз
слово добре всім сказати,
і в намірах хороших
свою працю в кожному дні
благим творінням освятити.

Сергій Миколин зі збірки «Роздуми»

П Л А Ч

Настав час дій Диявола лихого
в кожному із нас
і на Землі в цілому.
Настільки сильний він у злі
і зло йому оце люди «дарували»
з ненависті до інших
і з нелюбові себе,
бо тіло й ум свій йому віддали
діями своїми, і саме так,
збираючи у себе жовч і зависть,
ми щомиті цим складаємо йому «молитву».
Молитва ця погана всім —
тому хто так віддався,
то так продався,
що й вороття не бачить
і тим, кому заздрощі,
злість, прокльони посилають
і цим життя і психіку ламають.

Так, ці лиходії вже зреклися
Духа й Роду,
причепивши ззаду куций хвіст
і інших тим лякають,
що ніби то вони так вміло
цілим світом цим керують,
що страх посіяли усюди,
хоча самі в страху ж і животіють,
не мають сну і справ приємних,
бо біс їх тіло й ум наповнив –
а він неспокійний: то руйнує, то воює,
то нові каверзи комусь готує.
І ми уже не є людина, а лиходій,
який Дияволом в людському тілі ходить
і тільки собі і людям шкоду робить
у такій ненависті лихій.

А таких людей мабуть багато,
але ж не ми є Диявола дітьми,
бо ми, надівши маску театральну,
можем посміхатися усім,
публічно бити себе в груди
і всім кричати й обіцяти рай земний,
то знаймо всі, що лиходій чи злодій,
брехун чи такий негідник в іншій іпостасі
рай не вміють будувати,
то й обіцянки такі, чи до них подібні дії
гроша ломаного не вартують.
Відходимо від таких тихенько,
або ігноруємо їх слова,
бо вони такі липучі,
як і їх пекельная смола.

Не читаймо книг про війни, детективи,
не слухаймо шоу і новини,
не дивимося ПК і телевізор,
де є зваба, розкіш і розпуста,
бо досить часто пишуть
і показують історії «життєві»,
де головний герой,
чи тема саме про того,
хто за випуск гроші платить,
щоб цим в із-торію ввійти,
а інші в них – то є бидло
на екрані і в житті.

Тому у кожного Дияволяти,
хто здобув собі можливість
подібними собі керувати –
чи то на кухні, чи в сільраді ...,
заявивши привселюдно,
що всяка власть на Землі
є нібито від Бога,
бога їхнього – Сатани,
бо то є спільна для них мета:
плодити тварний страх,
назвавши його божим;
тримати всіх у покорі,
назвавши її смиренністю святою;

обмежувати в їжі і зарплаті,
назвавши це, як іспити господні;
принижувати людську гідність,
лякаючи страшним судом;
сміятися не можна,
не можна й дивитися у вічі,
бо Диявол радості не любить;
пізнавати любов, то є табу
ще від Адама у раю ...,
а самі, як ті жандарми,
скрізь і всюди сунуть ніс,
не маючи совісті й моралі,
забуваючи гаспиди такі,
що перед Творцем усі ми рівні.
То для чого «прикипати»,
то для чого енергію віддавати
пану Сатані ???

А відповідь тут проста:
мовляв, дивіться люди на екрани,
читайте газетки і журнали,
які по суті й змісту є
рекламою Бернарда Шоу,
яка в умах наших запалює
звабу, зависть, гнів і зло
на всіх і вся
і на життя,
а часом і на таке
невдале керівництво ... -
а от і розгадка підійшла:
оці прояви негативу
у кожному із нас
і вибудовують над Україною
ауру енергій гніву й зла
і ми вже є
ніби сірники на сонці,
які спалахнути можуть
кожну мить,
аби тільки хоч один тернуть,
то цього й хоче наше керівництво,
піднявши градус
суспільного горіння
до революцій, війн,
чи готовності до вбивства,
а ми дурні і голі
до цього вже й готові
і все те завдяки ЗМІ,
які виставляють такі орієнтири
як суспільну думку
і фактичний стан речей,
звинувачуючи у всьому всіх людей.
Зробивши переорієнтацію таку,
то ми уже не є,
а стали
тими баранами,
які за Дияволом ідуть.
А президент і верховна зрада

у цій створеній штучно суєті
продовжує сидіти в кріслах,
а підручні їх тихенько,
коли ми в телевізорах сидим,
чи пліткуємо у зlobі
грабують нас догола
і самі втечуть на наших вертольотах,
давши нам кожному можливість
і далі гризти кулаки
і відточувать язики,
залишивши нас
одне одного добивати,
бо саме в такий момент
ми на це тільки здатні.

А ця крисяча возня
навколо церков «правовірних»,
є чистий рекламний бізнес
за членство і послідовників таких,
бо ці переважаючі церкви
є підрозділи іудейські,
і ми читаючи молитви,
повторюючи слова,
які записані ними
між зернами істини святої,
то фактично молитвами ось такими,
ми їм і направляємо енергію молитви.
Ми не молимося за себе,
за тих істинних святих,
хоча їх записали там без розбору
цілим списком у релігійний
і церковний регламент,
аби сховати цілий шноб голок
у одній смітині...

Люди, будьмо пильні,
очищаємось самі
справами добродіяльними,
милосердям, радістю засіваймо
свої життя і ближніх;
шукаймо шлях в молитві і ділах
до Отця-Творця кожен сам,
або з братом чи сестрою,
з тим дубом чи смерекою,
з тим батьківським порогом,
зі стежинкою у ліс...
у пошуках спасіння не нас одних,
а для цілих поколінь
шукати вже з'явилася потреба.

То тим, кому горить,
то хай шукають корені прадавні
бо ордени масонські
за цих двадцять шість літ
зменшили наполовину українців –
залишилось лиш чуть-чуть
для зменшення баласту із тих,
у кого слабший імунітет,
то дати їм шкідливого шоколаду,

або кавал, так званої, ковбаси,
свинячий грип чи напичкані труси,
залишивши з України Ю...аїну,
здорову робочу силу,
бо вже чимало і зробили:
в Умані, Києві й Дніпрі
в культових спорудах мнмих,
штиб свій підібрано в органи керівні,
фінанси, банки, аптеки, медицина,
контори юридичні заповнили теж вони
та і по місцях клерки в сюртуках
з бородами і ярмулках –
і так півсвіту нарядили
в скрижалях змінили тексти,
та уже відкритим текстом
заявили територію України
землею обітованою.

Не вчать українців сценарії подібні,
бо так було уже не раз
і поїдуть українці по світах
кусень хліба зароблять,
бо свідченням цього
і того,
що по всіх кутках планети,
ми можемо знайти українця,
який тікав із рідної землі,
спасаючи Душу й тіло,
аби знайти
спокій на Душі
і життя гіднее людини.

А все тікаємо тому,
що корені свої згноїли,
духовність втратив люд
і скоро, досить скоро
мітлою нас усіх
виметуть з України.

Не раз таке було
і зараз є,
коли нас сліпих незрячих,
глухих і глупих
натравлюють одне на одного
і ми не можемо
цього зрозуміти...

А лісів уже нема
і культура землеробства
канула у літу,
та й корова,
яка сім'ї годувала
і прибуток деякий давала,
пішла під ніж закону,
який гласить,
що молоко, то є отрута,
що там є сеча і гімно,
яким, до відома усім,
лікується чверть світу.
Та на диво все ж скажемо усім,

що нема іще таких випадків,
щоб хтось голову зложив
від молока, як на Донбасі.
Природа сумом небо огорнула,
закривши сонечко від нас.
Творець плаче снігом і дощем
за дітьми своїми,
які обірвали з ним зв'язок,
поклавшись геть у всьому
на урядників суспільних,
на церковний клір
усіх гатунків,
а Творця-Отця
викинули із тіла і життя.

Душа втомилась,
бо людина її ігнорує,
надіючись на ліки й гроші,
а Душу закидала
будинками розкішними,
одягом різноманітним,
та так, що немає
місця у оселі
для сотворіння молитви
із Всесвітнім Духом.

Ох, не вчать нас
сценарії подібні
і Україна раз по раз
наступає знову на ті ж граблі
і ми знов готові дивитися новини,
шоу зі сценаріями гнилими,
якими губимо ми всі
своє сокровенне, чисте,
губимо Душі і саме життя,
бо в злобі й суєті
ми не здатні
адекватно думати у собі,
що сучасні ЗМІ є
рупор керівництва
і є болото те,
яке затягне нас
по самий чуб безповоротно.

Ось так і ми,
ще ніби уві сні,
отримавши відповідь таку,
не хочемо сприйняти правду,
хоча багато з українців плачуть
уже від усвідомлення цього,
та стишити ридання у розпачі не можуть.
Не можуть почути серця і Душі...
Вони почують лиш тоді,
коли зневіра
покаже ікла керівництва,
коли усвідомлювати почнемо всі,
що самим нам потрібно помінятись,
а розуміння цього до нас прийде
після зневіри й розпачу у всьому –

і настане тиша ...
і лиш тоді всі почують
голос і прохання своїх Душ,
що Доброта і Справедливість
має присутньою бути
у всіх ділах із себе
до Сусіда і Природи –
і це єдиний вихід
України із біди
геть у всьому:
і землею, і водою,
і повітрям, і людьми...

Поплачмо з себе
за всяку плоху дію
і цим очистим Душу й Ум,
які обоє є присутніми у Тілі.
Плачмо гірким сльозами,
коли спізнали свої лихії дії:
чи то в думках, словах і ділі,
бо за сльозами приходить легкість
для Душі, Ума і Тіла,
а далі робим кроки мудрі
в самодостатності своїй,
щоб ні в кого сльоза гірка не скотилась
через наші дії чи бездії;
постараймося нікому не мішати
свої життєві паласи будувати.

А далі у сповіді такій
згадуємо повільно всякий негатив,
яким життя своє ми наповняєм
несвідомо, чи у без-пам'яті такій,
то тепер усім скажімо сміло,
що поганий шлях життєвий в нас
і виправляти його прийшов вже час.
Поплачмо так над діями своїми,
бо цим очистим очі свої милі,
скинемо тягар важкий з Душі,
а ум розуміти вже почав,
що є в позитиві...,
... чи не так?

Зізнаймося усі,
чи хочемо із Богом світлим
ми розмову розпочати,
розгребти усе своє життя,
подивитись правді в очі;
чи у всьому ми
справедливими були;
попросити вибачення у всіх
за помилки свої
і за помилки оті -
до яких ми все ж причетні;
пробачити усім і всьому,
що нас гнівило,
чи вводило в неспокій,
бо саме цими діями такими
ми відкриємо свої Душі

і цим покажемо уму,
що ми жити хочем
в щасті й гідно —
і він допоможе:
вірмо,
бо він для того і є у нас,
щоб допомагати тілу
рости і мати силу
в реалізації його мети
й надіям;
бо саме у такому стані
він і бачить своє світило,
свій провідний орієнтир,
який завжди був поряд з ним —
це наша Душенька родима,
як частина енергій позитивних,
які у нас є джерелом невичерпним
для якостей духовних,
що ростуть віками
у мирі й злагоді між нами,
ростуть в добрі і добродіяннях наших,
ростуть в думках, словах і діях,
які радістю засівають нашу кожну мить,
ростуть у милості і милосерді,
зростають любов'ю у прощенні,
вирастають з розуміння
проявів негативних,
як підказок і повчань
від Отця Землі і Неба...

І хай сльоза радості біжить
від усвідомлення і розуміння
свого покликання сюди ...,
то починаймо в одиночку і гуртом
виросувати відносини нові,
засіваючи їх милістю і добром
і справедливості чуттям,
бо саме такі наші дії
ведуть кожного із нас
до радості-щастя і любові.

Довірмося Отцю-Творцю
і Духові святому,
як ум людський довірився в усьому
своїй свічі і провіднику,
навчителю і попечителю,
і це є наша Душа,
яка прийшла в життя наше,
яка і привела у той життєвий простір,
в якому починається продовження дороги
до Бога нашого Творця.

Сергій Миколин зі збірки «Без назви»

БЕЗ НАЗВИ

Немає назви у цьому творі,
бо слів немає і відбирає мову,

коли ми хочем сказати слово
про реальності дня земного,
сказати є про що і не про одного,
але чогось так уже ведеться,
що слова і мова тільки і звучить
і ними пишуть всі
про війни, бійки,
аби сподобатися штибу,
бо вони гроші платять
і гроші, нібито свої,
але збирають геть з усіх,
то хіба усім цікаво
про все це знати,
чи багато з нас хоче воювати ...,
аби по дітях поминки справляти.

Тільки смерть дітей рідних
дає можливість батькам відчути
ті відчуття неповторимі,
що чийсь життя
є ще дорожчими
за наше власне.

Своє ми можемо берегти,
частково віддавати у важкім труді,
або й жертвувати ним,
а от на чужі життя
не можна зазіхати,
кому б не належали вони,
то свідомими вже будьмо
і шануймо життя чужі,
бо і в них є діти,
є і батьки старенькі.

Та хто поміряє той плач і сльози
гнів обиду і злобу,
коли вертаються з війни
наші з вами діти –
чи то так легко жити з тими,
хто очима бачив смерть своїми.

Страшно за країну ,
і такі її основи,
бо загубимо ми
у цих плітках і злі
ми неньку Україну.
То знаймо люди, знаймо всі,
що кожне слово осуду і гніву
має у Всесвіті вагу
і вагу не добру,
а саме злу,
бо не може серед такого буряну
зростати слово добре,
а тим паче дія,
коли майже всю добу
радіо, ТВ і преса
кричать в одну трубу
про все погане
та ще й вчать
як усе оце плодити.

Сльози котяться з очей,
груди стискує з печалі,
гіркотою життя у нас
осідають з радіо слова,
коли кожен ранок
ми готуємо сніданок,
коли збираємо лаштунки
на весь робочий день,
коли діток збираємо
у школу чи дитсадок.

А слова позитиву нам
не добавляють ані на грам,
бо весь ефір радійний
про війну і сімейні драми,
про ДТП і те,
як чиновник казну
загальну обікрав...
і суд суспільний
його у цьому оправдав.
А хіба не зрання
ми всі говоримо в сім'ї
про скудність сімейного бюджету,
про відносини криві і злі
з сусідами і на роботі
і щоб заглушити біль Душі
включаємо радіо, ТВ
чим добавляєм сміття у себе ...

Тому життя наше таке сіре
і по суті одноманітне,
що не маємо основ
про життя щасливе і багате,
щоб писати про нього оди-вірші,
яким би давати різні назви,
які присутні нами
у всіх життєвих гранях.

Сергій Миколин зі збірки «Без назви»

НЕДІЛЬНІ ЧИТАННЯ

Недільні читання в районі
з пустої зали стартували
на другий день з Покрови
в читальному залі.

В бібліотеку прийшов
лиш один із авторів
прози і поезій
із двох, що рішили
слово доброти в люди нести.

Діалог все ж почався
ведучим заходу цього:
розглянули сценарій,
визначилися з темою розмови
і потекли слова життєві
про життя,
про радості й проблеми ...,

про стан речей
і людини місце серед них,
склавши висновок простий
і всім відомий,
що Духовність кожної людини
здатна повести весь нарід
і країни
до доброти, щастя
і любові,
бо саме діями з якостей оцих
ми маємо можливість
себе змінити
і покращити добробут всіх.

Зокрема торкнулись спільно
і результату читань цих
в пустому залі:
нібито і розчарування наше,
бо читали книги людей чимало,
і при зустрічах казали,
дивились в очі чисто,
що прийдуть
слово своє сказати іншим
і водночас почути інших,
бо є ж можливість
себе змінити й інших
з розумінням покликання свого
і тих реальних кроків кожним,
бо визріла потреба змін –
і вони можливі,
починаючи із спілкування,
а там почнуться й дії ...

Та все ж результат прекрасний тим,
що люди не прийшли із доброти своєї
і залишились самі й німі,
а душі їх же зовсім близько –
і саме близькість ця
зробила усамітненість їх тиху
на радість нам,
а їм зміцнитися в довірі
і прийти наступної неділі.

Від чого пишемо ми слова оці,
бо суть бесід тихих в тому,
що спорідненість і спільність
є між нами ...

Так і саме так,
бо чого ж тоді злі й сердиті
кричать на інших
і себе не чують.

А тому, що вони
і душами не чують –
є недобрими по суті
і доброти прийнять не вміють.

Однак ми не для поділу
на читання Вас кличем,
а для єднання і навчання –
так жити,

щоб нам могли простити
і ми уміли всім прощати
помилки життєві,
а найперш зуміти
радість у житті творити.

Просимо вас, люди,
бережімо життя свої,
зважено рішення приймаймо,
мудрістю і добротою наповняймо
кожну мить життя свого,
кожне наше відчуття сердечне
з радістю вітаймо,
бо життя не вічне
в цьому тілі,
а воно нам є
в подарунок від Творця,
щоб ми у ньому
по совісті жили
і гніву,
злоби ми не плодили,
ріднитися учились:
приборкуймо гординю,
вибачмо усіх
і самі вибачення просим
за помилки свої,
за намови мстиві,
за брехню й обман,
але найбільше пам'ятаймо,
що забирати життя в інших,
то не є помилка і не є гріх,
бо то набагато гірше,
бо то вже шлях тернистий
в деградації єства
і Душі в такому ось нещасті,
а початок такий невтішний
починався із обману, гніву злості
і потім сварки, бійки,
які досить часто
у злих відносинах людських
закінчуються вбивством.

То шукаймо вихід,
і маймо мудрість у всьому,
як той дід старенький,
до якого завітав онук дорослий .
Дід спитав про діла,
почав питати і про справи молоді,
та внук чогось так мляво
і з небажанням відповідав.
Тоді дід його спитав:
«Ти якийсь такий, неначе побитий горем
і ніби життя тебе у м'яльцях перемяло,
і враження таке,
що ніби життя у тебе вкрай тяжке».
«Ти дійсно діду прав, як завжди,
бо нічого доброго нема в житті» -
зітхнув спроквола внук...

«Я приготував для тебе подарунок,
то щоб розвіяти твою журу,
сходи до шаф моїх
і в одному з ящиків
він і лежить.

Та тільки заковика є одна –
забув в який із них я його поклав,
бо я тебе давно у гості ждав,
а вже пройшло чимало часу,
то я й забув куди його запхнув».

Ось так дід сказав, а онук уже й ожив,
хоча ящиків у шафах було чимало,
та внук посміхнувся звеселіло,
сказавши діду мило:
«Це не біда, я швидко його знайду» -
посміхнувся онук діду
і почав шухляду
одну за іншою відкривати,
то зовсім незабаром
таки знайшов онук
очікуваний подарунок.
Підняв він його хутко,
а там під ним записка:
«У житті дверей багато,
і за одними з них –
чекає кожного із нас
подарунок у житті вагомий,
бо мудрість людська говорить,
що слід у сім дверей постукать,
щоб відкрилися хоча б одні».

То шукаймо вихід,
шукаймо спосіб,
якщо у цих рядках
свої дії ви узріли –
знайдіть дорогу ту,
яка веде додому,
до духовності людської.

Ми вас просим
і Творець-Бог завжди просить:
не втрачаймо людську подобу,
шукаймо способів до миру,
не втрачаймо шанс довіри
і згадаймо про любов,
то вони дадуть надію
продовжити життя
у пошуках радості буття.

Просимо вибачення у всіх
за рядки такі сумні
і повторення слів про війну і вбивство,
бо і читаннями цими
ми бажали застерегти
і щоб, водночас спільно,
шукати вихід із гібридної війни.

ВІЙНА І МИР

Почнемо з прелюдії простої
з благодарінням добродію Валерію,
що його слова «про якісь там вірші»,
які і спонукали нас
визнати і ту частину нашого життя,
що війною зветься,
бо таки вона присутня,
то знаймо, що родиться вона
на кожній кухні перш за все.
Водночас слід сказати,
що люди вже втомилися
від пограбувань до нитки
і політичних поділів таємних,
від війни такої
і від неспокою в душі, умі і тілі.
Сумно досить, що на Донбасі
страждають прості люди,
бо там воюють найманці –окупанти
і контрактники-захисники,
що з'їхалися сюди з усього світу,
аби на шпагах повправлялись
і адреналіну взяти,
щоб його потім
було вдосталь
для сім'ї
й сусіда.
А може ум
його туди завів
в надії
свої амбіції вгамувати
думки лихі реалізувати.
Однак, всім треба знати,
що там життя і смерть
зустрілись на поклик
з високих кабінетів.
Шкода строковиків зелених,
шкода і тих з майданів,
які з надій, бажань
свободи й гідного життя
голови поклали
і погубили душі,
невідаючих ніц,
що їх туди спеціально скерували,
давши лозунги фальшиві,
які завели їх в пекло.

Вже скільки тисячоліть
людину вчать вбивати
політики оті
й попи бородаті,
що Бога не мають у собі...,
а ми люди, люди,
коли вже навчимося
істину життя знати,
що життя зберегти –

є покликанням нашим.
Війна – це результат обманів наших,
гніву і гордині,
вигоди і користолюбства;
це забрати в когось підло
шматок черствого хліба,
сиротину під кулю послати,
у вдовиці забрати все із хати.
Війна – це продовження політики гнилої,
яку ведуть керманичі-супостати,
які не вміють за державу
і підданих подбати
і так ведуть державні діла,
щоб собі найбільше вкрати,
і так плетуть своїми язиками
обіцянки багаті,
яких ніхто із них
не виконував для всіх,
а тільки тим,
хто згоден гавкати з ними
в унісон
і крихти собі брати,
що падають зі столів барських –
вони їх воїнами звуть,
охоронцями їхнього порядку,
які готові покусати
і навіть готові вбити -
таємно для остраху усім,
щоб з трибун кричати,
що це за порушення присяги,
за зневагу до закону
і що це усім во благо,
бо розуміють собаководи,
що щось сакральне внести слід
у їх словесну ідею-команду.
І сумно те, що багато люду
спрагле гідності й пошани,
справедливості і гідного життя
ідуть за ними
своїх же братів по крові й духу
убивати.
Кров тече, болять рани;
душа болить у воїна такого,
болить в дитини й мами,
дружина просить в Бога
зберегти життя йому.
А перед боєм ніхто не думав,
що прийдеться когось вбити,
що можливо і його вб'ють,
бо повірив він, в свою користь
і «політику-другу»,
що матиме квартиру й пільгу
від усіх,
бо всі в той бюджет вливають,
а не тільки друг-політик
зі свого общака.

Не слухаймо політиків
радіо і ТВ,
бо там лише їх дракон
кличе в бій,
щоб напиться крові,
крові злої,
бо саме таку
ми сюди принесли.
Знаймо, що ця війна
не тільки в бліндажі –
вона і на пропускному пункті,
вона і серед нас:
між духовним і користолюбним.
Духовний біля плуга,
чи молотка відбійного,
біля корови чи станка
діло творить добре;
поет чи духівник
несе слово мудре,
то слухаймо їх
і не кидаймо
станка і плуг,
корови чи вугілля...,
хоча і біля них
ми на війні
психічно-інформаційній,
або через чоловіка, сина.
Бо всякая війна
від короля чи президента супостата,
з їх кагалу таємничого,
але не від Душі
і не для життя,
а для смертей наших
і оргій їхніх.

Вбивати – не добра справа
і є злим ділом...
Вбити людину мить потрібна,
обробляти ниву щороку необхідно,
здобуваючи собі їжу,
будинок будувати,
то півжиття потрібно працювати,
дітей ростити,
то це все життя вчитись
і на кожне чверть віку приділити.
Але вбивство зле
гнилим смердить життя усе,
а то й потомки мають лікувати
такі душі душогубців проклятих.
Праця творча завжди в радість
і хоча вона в малесеньких крупицях,
та слід хороший у житті
для роду і по собі,
Творцю-Отцю лишає,
щоб і Він допоміг убивці
сене життя пізнавати
і душею виростати.

Ох не просто
і досить таки не просто
людину убивати,
щоб потім політики,
які гнилі душею,
плодили війни там і тут,
даючи за ті вбивства
такого ж селянина
чи міщанина,
в яких є теж жона і діти
медалі й героїв...

А за що?

За те, що вміємо вбивати,
що готові вмерти
в своєму користолюбстві
за їх ідеї,
за їх заводи й гроші.

Можна багато що бажати,
щоб кимось важним стати,
щоб гроші у кишені були завжди
і все чужі, чужі
через трупи й долі,
бо вбивання інших —
це і інший шлях
заробляння грошей на крові.

То знайте й ви,
що нібито, виконуючи накази
і маючи можливість зробити вибір
все одно йдете убивати,
а це не сіять ниву
і не хліб дозрілий жати,
то не винесете й ви,
прокляті вбивці,
що прийшли на землі інші
убивати...;
не знаєте своєї долі,
не пізнаєте ви щастя
і будете нести клич убивці
і руки в крові
кожну ніч,
та ще й сльози і прокльони
вдовиць і сиріт,
і їх потоптані душі,
бо ж не тільки ви хочте жити,
а й інші хочуть жити
гідно і щасливо.

Знаймо, що гвинтівки
не пишуть слів хороших,
не сіють ниви
і не добувають вугілля з надр;
гвинтівка стріляє,
рота закриває назавжди,
а чи усвідомили ми —
де взяли ми таке право
УБИВАТИ,
бо вбиваючи когось,

самі стаємо духовним інвалідом
і не матимемо спокою самі
та ще й діти.

Не гвинтівкою мир і волю
нам плекати,
а працею творчою
і добротою миролюбною.
Можна закривати очі
горілкою й грошима
до вбивства і на нові вбивства,
та і на багато іще щось,
шукаючи душевного спокою,
але від Душі не сховаєшся ніколи.
Вона про це нас повідомляє
страшними снами,
постріляними ногами,
через докори сумління,
різними негараздами,
втратами й невдачами,
хворобами і смертями передчасними.
Навіть, якщо ми якийсь політичок нещасний,
що бажає влади і грошей,
то перш за все ми люди
і це нам всім слід знати.

Однак, слід було
повірити в любов і доброту,
довіритися Духові святому,
який мир і спокій
у Всесвіті плекає.
Він за душі дбає,
дбає і за того,
хто цю душу носить,
бо знаєте уже,
що після бою,
а особливо,
коли смерть подивилася у очі:
і усвідомлення прийшло,
за що воюєте-вбиваєте
чи хочете бути вбитим,
що проблем своїх,
і проблем сім'ї
цим не вирішимо ніколи,
бо тільки в мирі
і при творчій праці
ми можемо статки надбавати,
а війна – це все руїни й втрати,
покалічена душа,
чи відірвана нога...
Але, чи краще їм стане жити?
Ні, бо втратили чимало –
хто квартири, ...,
хто чоловіка, сина,
а хто душу.
А можливо хтось із них
знайде у тому пеклі
шлях додому,

до свого Бога.

Наша позиція єства,
що нам слід навчитись ЖИТИ,
щоб ЖИТТЯ в радість нам було.
То знаймо істину святу,
що тільки мир і доброта
несуть щастя в хату,
а гнів і злоба,
бійка і війна
несуть горе і біду.
Тільки потім
до нас приходить
розуміння цих енергій зла
і проkliнаємо ми ці війни,
рани заживляємо,
гамуємо біль утрати,
плачемо
і сльозу беззвучну
додолу відпускаємо.

То знаємо досвід людський,
що будь яка бійка, чи війна
рано чи занадто пізно
закінчується бесідою й миром –
і тому просимо, благаємо:
не починаймо сварки, бійки
чи війни страшної,
а згадаймо оцей досвід
і істину святу –
не забирай життя в когось,
бо втрапиш і своє.
Тому просимо усіх
сідати за столи, чи на лавку
і пізнати ті причини,
що дозріли до війни –
шукаймо спосіб жити,
щоб доброту творити,
бо душу легко загубити,
поклавши тіло за глупоту
свою і політичну
і таку нікчемну.

Знаймо, що не герої й вояки
життя творять,
а тільки праця і доброта
продовжують життя;
і вони не руйнують,
а тільки творять і будують.
І саме якості оці,
що йдуть від Духа
нас спасали і спасуть,
то тому й просимо уклінно:
возлюбіте всіх,
як себе,
як Творця,
який в Душі і всюди;
не повставаймо проти Духа,
творячи війну

умом своїм негідним,
без розуміння зла,
гніву і гордині,
жадібності і вигоди.

Знаймо й те,
що й сила Духа
не в силі зовсім,
а в доброті
і милосерді;
і зовсім не в помсті
й зброї,
а в прощенні усім,
у відмові
від дій лихих і злих,
у забутті гордині,
і у творінні доброти,
і в усмиренні
ума свого – ворога свого,
бо ворог зовсім не в Росії,
і не в Європі
і не повністю в масонській
єврейській ложі,
а ворог той сидить у кожному із нас –
в умі.

Він там гніздечко звів,
зібравши пір'я гніву
на кухні чи дивані,
склеївши все це
у злобу на роботі,
а за основу взявши
товсті гілки
жадібності своєї
і сів у нього
у надії,
щоб жити краще ніж усі,
або хоча би так, як всі,
а не для миру у собі
й для інших,
бо саме це є основа дружби
й доброти простої,
бо це є спосіб обійтися без війни.

Знаймо також,
що територію і мову,
як працю і доброту
у нас не забере
ніхто й ніколи
з тих політиків-воєнків,
користолюбців і злодіїв,
бо все це тимчасове
і є нагадуванням всім,
що спосіб життя у нас негідний.
Знаймо, що доки Дух живий
в народі,
то нездоланний цей нарід
і дім його, і діти.

Звернімося до серця

і відчуттів,
проявімо милосердя,
творімо все з душею,
встаньмо до молитви
в позитиві,
то і війна
нас мине,
бо саме цим ми її у-бла-жили –
у благо і життя ввели.
Зрозуміли?
 Миру всім
 і благодаті!!!
 Милосердя
 й доброти!!!

Сергій Миколин зі збірки «Життя-є святість наша»

ВБИВСТВО Є ЕНЕРГІЯМИ ЗЛА

Доброго дня люди й Всесвіт!

Відкриваємо журнал, газету,
вмикаємо радіо чи телевізор
на будь яку програму,
або читаємо в комп'ютері сторінку,
то вдень і в ніч на Землі
люди коять діла лихі
і вже майже в кожному тексті
все полите брудом, негативом,
то визнаємо нарешті,
що і ми брудні в словах і діях,
що і помисли наші є негативом,
навіть і тоді, коли лиш читаєм,
а коли це звичкою стає,
то ми вже збирачами сміття є
і цих енергій негативних,
до яких вже тягнеться єство наше,
бо у нас уже більше негативу ніж Душі.
 А ми вже всі знаємо напевне,
 що з доброти зростає доброта і щастя,
 а з негативу виростає монстр убивця.
 То мабуть і «закономірним» уже є,
 що ми сваримось між собою
 за пустячні речі,
 що ми б'ємося із розпачу і гніву,
 що ми вбити себе й когось готові,
 а ще коли й політики з попами
 очолюють цей негатив людський,
 то революції і війни
 на Землі палають.
Дивно і все дивніше...,
бо здавалось би людині є
притаманно шукати краще,
шукати красоти і доброти,
та тільки стаття чи допис
гнилуватий по змісту й суті

збирає стільки слухачів
і учасників, що кліків
і відгуків за день
залишають більше ста.

Мабуть суспільство зле
і зло воно так любить,
смакує, перемелює умами
і на інших злом плює ...
Де осуд, зло, плітки,
де суржик в мові,
там не зродиться дух здоровий,
там нема добра і щастя.
Той є сам лихий, нещасний
і пише, і говорить те,
своє зерно погане
із злості на весь світ від себе
у бажаннях злих це насіння сіє,
щоб і інші їх посіви
словом і енергією злою
у себе приймали.
То хіба не Диявол в них?...
Він із ними, бо вони і раді,
що і інші стануть нещасливі.
Все це і є середовище оте,
яке наповнене цим негативом
страху, зла й війни,
де і «родяться» убивці.

Схаменімося люди !!!
Куди ми йдемо ...?
Очевидно, що у війни,
бо, можливо, це стихія наша в злі
і ми бажаємо умом й руками убивати,
або спішимо у нікуди,
аби лиш бути вбитим,
або іще гірше – славу мати,
чи когось під шумок цей пограбувати.

Невже вже нема ума у кожного із нас
щось собі, або комусь приємне та зробити,
щоб допомогти дитині світ пізнавати,
починаючи з сім'ї і природи,
щоб біля будинку свого
чистоту і красоту тримати,
матюки і суржик із мови викидати,
вдовиці і каліці рученьку подати,
доброго дня усім побажати –
то ж почнімо хоч із цього:
життя інше будувати
і цим будьмо в приклад,
то серед нас поселиться
енергія позитивна,
яка наповнить простір так,
що не буде місця для лихого.

Якщо ми горді і гнівліві,
якщо ми злі і завистливі,
якщо ми жадібні і осудливі
скрізь і у всьому,

то не чекаймо ні від кого
слова доброго і дії,
бо у якостях лихих
відсутній творчий пошук,
відсутня доброта і милосердя,
бо там і дбайливість і бережливість
не знайде відгуку у сердечках їх.

Не може вбивця милосердним бути,
не може злодій скарб народний берегти,
не може байдужий щиро полюбити,
не може воїн плуг вести,
то вони й нездатні суспільством керувати
чи за підлеглих дбати –
їм би стріляти і убивати,
красти і руйнувати.

Велика помилка-гріх людини,
коли вона без потреби убиває,
якщо це не є захистом,
не є потребою життя,
бо ж тварин для цього убиваєм
і рослини ми зрізаєм
саме для того, щоб самим жити
і деревам вкорочуєм життя
для будівництва собі житла,
для опалення будинку,
але якщо зрізання це
для розкоші уже,
статусу, хизу чи забави,
то знаймо, що смерть така
брата нашого такого
слід залишити шрамом на Душі
і доля перегода зашкутильгає.

Не убиваймо всі й нікого,
якщо воно шкоди нам не робить.
На війну, якщо так вже є,
то на неї мають йти і саме ті,
хто воїном родився,
бо він голодний і холодний є Душею
і тільки насичення вбивствами
звіра цього і дає із часом
Душі з його умом поговорити
у стресах психічних і в докорах сумління.
Бо інші люди не воїни по суті,
попавши в умови екстремальні,
досить скоро Бога пізнають
і сутність свою відкривають.

Це їм підказка, бо ум уже наміри лихі
лаштувався робити у житті
і якщо ми цінність життя відчули,
то цим Душу ми спасаємо.
Однак, якщо убивства
звичкою вже стали,
то це є деградація ества,
яке з такою ось Душею
повернеться в терміта тіло,
яке усе і вся гризе

і його ж так часто убивають,
тому й коротке в них життя,
яке і року не триває.

То хай наукою це буде
і бережимо себе від зла
благодіяннями і добродіяннями свідомо.
А тепер по факту скажемо прилюдно,
що Україна наповнена достатньо злом,
бідністю і гнівом —
каяття нема,
доброти не хочемо творити,
а тільки про війну, про політиків поганих,
про погану їжу і так далі
все язиками колотим ґрунт цих негараздів
яких причиною ми стали злом своїм.
То саме діями такими, словами,
які вже звичними для нас стали
кожен день одне і теж —
крутим жорна ми війні,
то, мабуть вона з таким запасом
енергій негативних не матиме кінця.

Ось так дехто словом і думками,
а дехто і займається справами лихими,
самі смердимо і інших цим годуєм,
то вони в один момент готові убивати.

А вбивці і ми із вами ...

Вони є збирачами цих енергій,
вони цим інших у дрібницях очищають,
а по суті в убивстві дві сторони є тим злом,
яке вони з оточуючих збирали,
бо вони є вершина зла у дії,
але зло оце усі плодили.

І бандит не тільки той, хто стріляє,
а і той, хто рушницю йому дав,
і той хто словом із газети і із ФБ цькує,
і той, хто новинами такими
тішить своє его,
і бандитом є і той, хто сховався,
чи не стримав намірів лихих при пригоді,
і той, хто об'єктом вбивства став,
бо і його сюди привела лихая сила.

Тому судити їх не нам,
бо у кожного із них був вибір,
але і байдужий не закричав —
і він теж мав вибір...

То знаймо, що вбивці там зростають,
де сприятливе середовище вони мають.

То стишмо люди страсті
і пристаньмо ми до діла,
то не будемо і ми для вбивці
тим живильним ґрунтом.

Коли діло твориш,
то про нього й думка, й мова,
коли ж без діла ми,
то і розмови всі пусті.
Вбивство завжди є по суті

війна маленька
з кров'ю, ненавистю і гнівом.

Це є життєва драма
з кінцем печальним
з втратами матеріальними
з полегшеннями моральними,
які по суті є врівноваження психічне:
є там і печаль чимала,
яка із часом стишує гнів і злобу
і в буденному житті
народжуються устремління творчі –
відбудова зрима,
а сльози горе змили
і серед людей зроджується пісня,
сміх дитячий, як ознака певна,
що життя і далі зацвітає нами.

А причина війн, вбивств і бійки
в енергіях лихих, злобливих,
які збираєм ми роками
в життях своїх на кухні,
у відносинах сімейних,
з ідеологій надуманих ворожих:
що раса біла з'явилася найпершою у світі,
що німці при війні вбили прадіда мого,
а хіба і прадіди не вбивали німців,
коли до Парижа прийшли за ними -
і так зуб за зуб, око теж за око,
та й історія країн усіх
возвеличує людей своїх,
що ніби війни з цієї сторони є справедливі,
правильні і благі,
хоча кожна сторона споконвіку просить Бога
дати сили, зброї, бомб з урану,
щоб здолати ворога свого,
бо нібито ми життєвий простір збільшити хотіли,
а можливо ви й ракети ядерні зробили? ...
і інший лай собачий
політики в уми людські несуть-носили.

Збираємо ми всі потрошки енергії такі
з ненавистей міжконфесійних,
що єврейська є нація така,
яку найбільше любить бог у світі,
що католики Христа не знають у собі
і хрестяться зліва і на право,
та й ноги наклали одна на одну на хресті,
а мусульмани злі теж христа свого мають,
як і китайці Будду,
хоча у всіх книгах їх святих
Творцем енергій світових є Дух,
про якого й пишуть теж,
але так ніби між рядками,
а месій, вчителів, пророків
все ж хтось бачив...,
але вони чужі – і тому ворожі
Сварогу богу із словян .

І таких надуманих причин

написано фоліантів цілими томами –
один лиш Ленін написав їх сто,
аби лиш стати диявола «князями»,
щоб керувати, славу мати і з грошами у руках,
бо це є те,
що не дає
спокою умам людським
і вони плодять гнів, обиду, злість у знемозі
публічно чи під одіялом,
аби лиш «князем» стати,
чи хоча б пилінку з чобота його здувати.
Вони й держаться разом:
один керує, а той пил здуває ...
і таких чимало,
що збилися з путі до Сущого свого.

Корова не може родити людини,
на березі не можуть яблука вродити,
не може зла й гнівлива людська істота
добрі діла робити,
а якщо й зробить із вигоди,
чи з планів підлих,
то чомусь ці діла не йдуть во благо
і речі зроблені людьми такими
не служать довго людям.

Просимо, благаємо усіх,
на колінах пишемо слова оці,
будьмо добрими до всіх,
добрії діла творимо
чесно і справедливо
з усіма живимо,
прощаймо зраду і обман,
бо саме дія ця
веде до кращого життя.

Просимо і благаємо усіх:
не говоримо, не пишімо
осудливі слова брехливі,
не возвеличуймо війни і людей,
які роблять комусь зло,
які вбивають і стріляють,
бо вони духовні вже мерці
і жертвами стануть на кінці.

Просимо й благаємо Вас люди,
які Ви зараз не були б – добрі, або й злі:
схаменімося, послухаймо совісті своєї,
не дивимося новини,
газети перестаньмо ми читати
і в інших виданнях наших ЗМІ,
бо там багато зла, болю і брехні
і все це несе кожному із нас
нещастя і проблеми у життя особисте
наш диявол суспільний,
який політиками обличився.

Просимо благаємо усіх,
хто серце й душу чує,
то не мовчімо, а скажімо:

«Доброго дня Миколо, Ганно»,
«Будьте ласкаві і прийміте подарунок».
«Дозвольте подякувати всім...»,
«Просимо вибачення за ...»,
«Нам приємно спілкуватися,
чи працювати з Вами ...»
наші любі друзі, добродії і пані.

Шановні люди,
якщо ми хочемо у щасті жити,
то творімо доброту і милість словами,
та так і в ділах кожному мить
творімо добрі справи,
а якщо не вистачає духу,
то зупинім себе і не робімо зла,
то діями такими ми будемо тим
грунтом, водою, повітрям, сонцем,
як гідна нація єдина, яка і зродить у собі
правителів справедливих і дбайливих.

Любі брати і сестри по крові й Духу
єднаймося у творчій праці,
бо це є та основа, яка із часом буде
життям гідним і щасливим,
бо війна і дії злі
нівечить долі наші,
калічить і тіла,
а то і забирає всю основу
нашого буття –
наші Душі і життя.

Просимо і благаємо усіх:
не говорімо, не пишімо
осудливі слова брехливі,
не возвеличуймо війни і людей,
які роблять комусь зло,
які вбивають і стріляють,
бо вони духовні вже мерці
і жертвами стануть на кінці.

Схаменімося люди!!!
І вже сьогодні запалімо свічку
для молитви із Душею, Духом.
Вставаймо всі до праці,
бо нею ум ми заспокоїм
і кожному буде що поїсти.

Сварки, бійки, війни
від неспокійного ума,
а коли ж ум спокійний,
то і мудрі рішення його
і умиротворення таке
творить щастя всім,
то починаймо гідно
вивчати те в житті,
що радість нам приносить.

А це ж здоров'я й творча праця
в усьому й скрізь
з найменшеньких, здавалось би, дрібниць:
як дихати, як хліб жувати,
як важку колоду переміщати,

як будинок будувати,
як сіяти й орати,
яку інформацію збирати,
чи професію свою шліфувати,
як з людьми навчитись розмовляти,
щоб в житті навчитись
стресами і негараздами управляти;
навчитись добрі справи
у житті творити ...

Так, саме творчість мудра у житті
людині у життя щастя і приносить,
тоді і злоба й гнів
не появлятимуться у відносинах людських.

То цього маємо навчатись
і досвідом ділитись
словом у газетах і на сторінках
сайтів всіх доступних,
бо сівач доброти і слів доречних
є теж людина божа,
є той месія, той христос,
якого кличе сам Творець
на терени України.

То починаймо зі слів –
слів пустих не говорити,
бо і це не так просто й легко,
а коли ми пишемо їх на сайтах,
то почитаймо самі через день,
то і соромно самому буде:
про що ми пишемо і для чого,
не виходячи з брудного,
то подумаймо усі –
чи дійсно це приносить благо,
чи приносить щастя у житті? ...

А там і до справ благодіяльних
починаймо переходить ... -
і це нам по можливостях і знаннях,
і це ми вміємо і можемо ...
Отак потрошку і усі,
то настане мир і зникне зло,
зависть і осуд із відносин.
Тільки так ми зможемо
і уже уміючи вибирати
правителів собі.

Бо є спроби людей окремих,
які вміють людьми править
мудро й справедливо,
але сьогодні для них
ми не готові дати їм поживу,
а якщо вони в потугах самі
починають партії формувати,
програми й лозунги писати,
то все одно люди в злі
їх не читають і читаючи не приймають,
а для поширення потрібні гроші...

То виявляється в кінці,
що вони ж у пошуках поспішних

виходять на позиції тих,
які сьогодні черпаками так
керують біля котлів смоляних ...
То допоможемо й ми таким,
хто хоче гідного життя
і дбати за інших вже готов,
то і ми словами і ділами
єднаймося, щоб істину омита,
і найперш собі і в собі
доброту творити
радістю і щастям
і ними відносини засівати,
то це дасть реальний урожай.

І тільки через роки
ми констатуємо самі,
що дійсно ми є будівничі раю
у Всесвіті і на Землі.

Схаменімося люди всі,
бо хіба ж Творець послав нас сюди,
щоб життя в інших забирати,
щоб убивати, щоб воювати,
щоб зло плодити, пліткувати ...
Мабуть, ні і ні ...,
бо він знав і нас прислав,
щоб ми творили й будували,
щастя й радість мали,
дітей родили,
добродіяльністю світ цей засівали.

Навчаймося дякувати за все,
благодаруємо за добре і за зле:
за добре – то це приємність є обом,
а за зле – то відмова є від зла,
і це є шлях до вміння всім прощати,
це є підказка Суцього в собі,
бо словом цим, нібито, звичайним
ми міняємося у собі.

Ви це відчуєте самі
і зміни узрієте у інших,
і звички пустомельства,
пліток і перегляду новин
перейдуть в слова подяки,
бо благодаріння
енергію бодрящу всім дають:
і тим, хто її почув, отримав
дає утвердитися у доброті,
і тим, хто зло і осуд сіє,
то настане час і вони
почують і зрозуміють
і на перших же порах
себе стримати зуміють.

Бо раз посіявши добро,
то доброта і вродить,
а якщо сієм зло,
то ми у злі й живемо.
Тому просимо уклінно
і благаємо усіх:

схаменімося і зупинімося
ще перед тим,
як зло ... збираємося чинити.

Плекаймо мир,
засіваючи добротою свої вчинки,
а не надіймося на мнимі перемоги,
бо мир – це енергія будівнича,
бо мир – є одним з джерел буття,
а війна, то це каліки і загублені життя.

Сергій Миколин зі збірки «Роздуми»

Щ А С Т Я

Люди сваряться,
люди миряться;
люди шукають чуже,
люди гублять своє;
люди збільшують статки,
люди впадають в бідність.
Проснувшись,
і не відомо куди спішать,
а ввечері лягають спати ...
і кожен з них надію має,
що завтра буде краще ніж тепер ...

І ось так, завдяки надії,
ми живемо постійно в дії ...
так, якимось, не усвідомлюючи біг,
і не задумуючись над тим,
чого у нашому житті
і у Всесвіті в цілому
все проходить саме так,
а не інак ...

Та все ж кожен хоче щастя
і знаходить кожен з них своє,
бо кожен сприймає і приймає
це щастя по своєму:
хто в грошах, хто у славі,
хто політиком хоче стати,
хто все готов віддати дітям,
а хто вже забажав
здоров'я повернути ...
Та все таки по результату –
це і є елементи щастя.

Але в житті чомусь
на стежках у пошуках його,
ми деколи мішаєм іншим,
подеколи крадемо у них,
або у борні губимо і те,
що вже мали ми на старті
життя свого ...

Ось тут між людьми
виникають конфлікти й сварки,
бо не співпадають інтереси
і так, ніби переходячи дорогу,
входять в гнів і злобу

ворогами стають люди.

А це є дія нашого ума словами,
які обумовлені брехнею і обманом,
а далі збільшуємо зло, гнів, ненависть
між нами іншими сестрами брехні –
осудом, плітками.

То знаймо люди, знаймо всі,
що обман не робить щастя,
не робить він і радості в житті,
то як тільки він зростає в умі,
то стримуймо слова брехливі
кому б о не було на нашому путі,
бо обман, як те шило із мішка
проявляється бідною нам і іншим,
бо це найбільша біль-біда,
які плодить лиха людина.

Не обманюймо дітей,
дружин і мужа,
матерів й батьків,
сусідів і колег по роботі,
бо це помилка велика і тяжка,
яку зрівняти майже можна,
хіба що з позбавленням життя.

Бо обман вбиває тихо і поволі
і він є джерелом війн і вбивства.
То бережімо ми себе від дій обману,
то цим збережемо мир і злагоду
в сім'ї, на роботі і з сусідами,
бо цим збережемо своє здоров'я й Душу.
Це не є прості слова-прохання,
це є застереження Бога-Духа
кожному із нас
і на повсяк день.

Тому й знаймо, що ми щастя
не збудуємо собі
на чужих сльозах і горі,
на нещасті собі подібних,
та все ж ми здатні
щастя пізнавати,
його ростити,
крила знявши у політ,
очищаючись Душею й Тілом,
творячи доброту і благо,
і станом щастя свого
засівати Всесвіт наш великий
собі у радість
і тим, хто зовсім близько.

Сергій Миколин зі збірки «Роздуми»

П Р О Х А Н Н Я

Світлий Боже, ми любимо Тебе,
Дух творящий і живодайний,
Дух радості й любові ...
і ми пізнали це в Тобі

собою в пізнаннях і чуттєвостях своїх.

У кожного в житті таке буває,
кожен це розуміє і відчуває,
але не у всіх ума стає
прийняти Сущого в життя своє
повністю і безстроково.

Таке бачення себе, як місії своєї
і бачення світу і людських відносин,
які тривожать подеколи уми,
та і церкви повідомляють прихожан
про пророцтва невідворотні,
та все ж люди у пристрастях своїх
не складають руки, лягаючи в труну,
а все ж бажають, мріють
щопобільше в житті взяти
обманом, насильством чи інак,
аби в інших те забрати ... -
самі ж бо в праці не бажають
добробут й щастя набувати.

Сьогодні у відносинах людських
цим світом суєтливим їх кумир керує,
бо люди, в більшості своїй,
злі, гнівливі, жадібні, брехливі
і цими енергіями негативу
щодень, щомиті й скрізь
чинять зло одне одному,
наповнюючи відносини злі між собою,
а потім зло несуть в колектив робочий,
наповнюють дім сусіда, друга,
а там село чи квартал міський –
і це є причина війн регіональних,
революцій душегубних.

Ось так ми негативом цим
«годуємо» цього Бога,
який Дияволом зветься.
І він має силу і збільшує потуги
саме нами і політиками тими,
яких підтримуємо ми самі
і допомогли посісти на тих лавах,
бо вони уже й посвідчення від Чорта мають
і нами так керують, так керують,
що ми не знаємо по суті
для чого ми тут живемо,
бо вони черпаками так уми колотять,
виводячи закони на скрижалях,
заводячи Мойсеевими шляхами
все до смоляних чанів і у чани,
а ми в юрбі і неначе у безтямі
біжимо за їх обіцянками-маною,
думаючи, що ми спритні
і встигнемо вхопити перед чаном,
той держак із черпаком-смолою,
щоб поливати інших гарячою смолою.
Та не буває так, бо знаходячись біля смоли,
і ми ж такі смердючі і липучі,
що можемо послизнутись,

або й інший вихопить держак у нас...

Так що шанси в суцільному негативі
мають однакові усі у своєму злі.

То знаймо люди, знаймо всі,
що діями такими ми допомагаємо Сатані
і наближаємо час пік погибелі своєї.

А шанси є й великі
у людей лояльних чи байдужих,
у людей не зовсім злих ...
і в злих є шанс схаменутись:
творімо доброту, живімо добротою,
бо цим і в цьому всі спасіння мають,
бо поверненням до позитивних дій,
ми можемо у спокої дожити
і злагоду діточкам лишити.

Тому просимо, благаємо усіх
у покаюннях і молитвах для всіх:
остепеніємось, зупиніємось
у своєму гніві, злобі і в бажаннях тих лихих
на годину, на день, на рік,
бо це той строк, який дасть зрозуміти
шкоду ту велику, яку несе у собі гнів
зависть, обман, обиду ...

Це не новина і кожен з нас
таку практику вже має,
то візьмімо правило таке
в кожній справі застосовувати його,
то це буде другий крок в житті
пізнати мудрість нашого Творця.

Просимо й благаємо на колінах,
витираючи гірку сльозу,
зробімо паузу від негативу
в думках, словах і діях,
хоча б на зиму цю.

Можливо важко буде,
то знаємо, що всяка справа не є з легких ...,
але якщо надумали творити зміни у собі,
то очищуймо майданчик для нового паласу,
а далі збираємо свідомо речі й дії позитивні:
омиваємо себе щоранку й перед сном,
омиваємо і руки до роботи і після неї
з подякою сакральності у воді,
яка і є енергією очищення тіла і Душі,
ложімо Хрест перстами геть на все
до чого рука готова вже торкнутись,
бо символ цей предавній в усьому світі,
та потім і християнство його взяло собі,
і нібито привласнивши, як метод їх.

А Хрест є символом сакральності святої,
є символом миру і єднання чотирьох сторін світу,
є символом животворіння, а не смерті.
Бо той хрест на якому розпинали –
є політикою знищення життя,
є насмішкою Диявола над Душою,
а ми це прийняли, ніби то скорботу,
і нібито покору перед Дияволом іще тоді,

та і сьогодні ставимо хрести на могилах,
як свідчення того,
що смерть життя наше побідила.

І треба розуміти,
що наше тіло-річ матеріальна,
яка із тліну Духом піднялась
і тліном залишатись має,
коли приходить його час.

Навчаймося життя наше любити
допоки живі, допоки Дух у нас струмує.
За Душі померлих, за Дух молимося живодайні,
а не публічно визнаваймо перемогу смерті
над Хрестом і над Життям.

Так, процес смерті є частинкою життя
і допоможемо Душі такій ритуалом молитовним
в передсмертний час і в час Душі відходу,
і молимося ввіч за Душі наших предків,
то в цьому є та дія, яка є чистить Дух
і є частинкою спасіння.

Хай навіть так, хай і існують традиції різні,
то молимося в прощеннях всі
незалежно від того, у яких віросповіданнях
ми були чи є, або і зовсім відійшовши
від релігій різних,
бо й відмова теж є устав
неписаним для себе ...,
але головне у кожному житті
і для життя в цілому –
почнімо стримувати себе від дій лихих,
а якщо цей процес зрушить,
то просимо усіх починати із дрібничок
із такого розуміння в кожній дії
позитивні кроки вже робити,
які наповнені добротою й милосердям,
бо саме якості оці так потрібні
Духові світлому, як Творцю,
бо людство світу геть у своїй зlobі
готове у своєму гніві його топтати і забути,
але ми, як люди, майже всі пропадемо
і в інших життя у зlobі заберемо.

Зло є проявами негативу,
воно є суматоха і руйнація у всьому,
бо досить добре жити у хаті тій,
де мир і спокій, де злагода у діях,
то теж саме й на роботі,
то теж саме на матінці Землі ...,
то це ми маєм розуміти,
що не плодячи зла, гніву і обиди,
то цим ми не допомагаємо
Дияволу у всесвіті зростати –
і він охляне, і він не буде вхожим
до нас і в нас у кожній дії.

Люди, людоньки, будьмо так свідомі,
як ніхто й ніколи ...,
бо навіть звір береже своє життя

й жити хоче,
то чому ж людина не бажає розуміти,
що її життя цілком залежить
від її слів і вчинків:
добрими вони є – то благо,
злими вони є – то це путь у нікуди.

А далі, поки є ще в нас життя
і є можливість зробити вибір,
то робімо і творімо,
спасаючи себе й планету,
бо це наш дім
і можливість жити.

Послання це є в повчаннях і в проханнях
до всього людства і до кожного окремо,
бо вже всі узріли те, наскільки люди осатаніли
та так вже сильно ...,
що не в змозі відмовитися від нього,
то просимо саме тих, хто духом кріпкий,
допоможімо словом, ділом
вийти на стежину ту незриму,
яка допоможе кожному укріпитися в довірі
до себе, до Сушого в собі ...

Просимо усіх, усіх,
хто світлий в помислах своїх:
покиньмо справи всі мирські
і встаньмо до молитви
за спасіння людства й світу,
бо гряде час невідворотний,
який вже є у нас злобою лихою
розчаруваннями в житті,
байдужістю до всього,
то робімо кроки до спасіння
і продовження життя.

Бо процес життя є місія кожного із нас,
бо життя пульсує в нас,
допоки ми з Душею є в спільності такої,
то хай кожен розуміє місію життя,
як покликання всього живого –
стяжати якості духовні,
поки є життя, допоки ми ще живі.

Сергій Миколин зі збірки «Без назви»

БАЖАЙМО МИРУ

Миру мир бажаймо,
а не злобу і війну шукаймо,
і немає ворога-супостата зовні,
бо він у нас,
а вся біда у тому,
що ми бачимо його
тільки в інших.

Мир і злагоду творімо,
а гнів, гординю упокорімо.
Злагоду і спокій у сім'ї
і милосердя межі людьми

творімо і лелієм;
до комахи і рослини,
як до братів наших,
ставмося бережливо.
Бо саме з таким ось розумінням
ми можемо любити світ
і себе у ньому;
бо саме так навчимося
зберігати мир у всьому;
бо саме так ми зумієм
ближньому прощати
і жити, щоб творити,
і жити, щоб життя
в радість нам було.
Пильним будьмо у словах і справах
з думок в аналізах й оцінці;
нікому шкоди не зроби,
виходячи з доброти своєї.

Знаймо істину
споконвічну,
що життя
є основа нашого буття.
Не історію слід нам вчити,
чи те, чи хто, і де, і як
там переміг,
бо у війні лихий
немає переможців –
обоє щось втрачають:
чи то здоров'я,
штани порваті,
та іще й ворогами
навік стають,
а там і рід, сім'я
у відносинах гниють.
Коли ж держави
входять у війну прокляту,
то люди гинуть
з обох сторін;
калік тілесних
і душевних добавляють.
То висновок із цього має бути,
чи урок-повчання:
як можна так життя прожити,
щоб війн не було межи людьми,
а історія не зсілася у пам'яті
про смерті, перемоги і поразки,
а про творчі здобуття,
про пісню миротворчу,
про парк красивий,
де у ставку лебідь білий, білий
вклонявся б нам і ми йому
у вітаннях милих,
у бажаннях щирих,
а ми на роботу йдучи,
в радості комбайн добротний
сотворити,

костюм красивий,
а чи сукню
вправно зшити,
щоб весілля і родини
звали нас в життя,
щоб діточки зростали
в щасті,
а доброта була
за орієнтир життєвий.
Не треба нам родити
синів і дочок для війни,
не для неї сльози проливати
за їх гробами йдучи,
а потім героїзм восхваляти.
Бо герой фактично той,
хто живий і життя творить,
а не той, хто вбиває,
чи бажає бути вбитим;
хто життю радіти вміє,
а не медальками блискає,
чи в гробу навік лежить...

Скільки людство знає й пише
про біди, війни...
і щоб горе заховати,
то героєм хочуть називати тих,
хто душею плаче,
і словами пустими
його его тішать.
Хоча для прикладу простого,
коли ми речі робим
і помилка там сталась,
то вже іншим разом
ми помилки минаєм,
бо в цих діях
ми маєм досвід.
Тоді чому ці сльози, горе
не є в нагоді для науки,
щоб не воювати і не вбивати
себе і собі подібних.

В мирі життя прожити –
це щастя й долю нам пізнати,
а історіям війн ввійти
у забуття і в небуття,
то це і є покликання людини,
то саме це є нам взірець,
похвала і дяка
в пошану і науку.

Бажаймо миру
всіма фібрами душі,
кожним порухом ума
стопи й руки –
кожен ...,
скрізь і повсякчас:
це запрошення,
це і пегас,
це і реально,

і по моці нашій
творцями миру бути
і мир творити.

Сергій Миколин зі збірки «Життя-є святість наша»

СОН

Любов і мир – це всесвіту управа ...
злагода і благодать Землю прикрашає,
але людина несвідомо вибирає
такого ж президента, як сама,
а потім проклинає...
усіх, усіх, окрім себе,
бо й не знає,
що по Івану шапка шита.
Знать не знає, та й не хоче знати,
а потім запитає:
хто ж господар її хати?
Диявол! Ой Леле...
Бездушная хатина. Тільки тіні
забутих предків. А що ж нині...
тільки тіні
та й тіні вже нема,
якщо життя нема.
Сонні ходять люди.
Тільки сон у них інколи заходить,
а думки то ні.
Тільки деколи в дрімоті
бажання влади і грошей
ворухне суспільства той кагал,
якого прагне в пристрасті людина.
Іншого Людина знать не хоче
при живих батьках дитина сиротина,
любов в сім'ї не ночувала,
а вдень і не заходила сюди.
Скам'яніло серце, кров холоне в жилах
від цих держав, суспільства,
а людина спить і сохне,
поки вогонь пророчий
не забіжить у душу й поза тілом.
Згоримо... і дим піде,
але не з кадила.
Просипаймося люди,
очищаймо Душу й Тіло,
і встане фенікс,
тоді і зникне пекло.
Самі беріться за творче діло,
бо ніхто не прийде у вашу хату
ткати обрус і тесати брус,
підстригти вус і помити тіло.
Просніться, люди
від слів хульних відмовтесь,
від політики на кухні і в постелі.
Посміхніться, люди,
за день пройдешній

і підніміть руки й зір у небеса
з подякою, що ще живі,
що є що їсти...,
і нема війни в нашому селі,
а кінь ірже і трактор дир-дир –
значить іще на дворі мир.

Нехай і в душеньку поселиться
мир, і спокій, і благодать.

Не повертаєм бренні очі
на цюю нашу і не нашу владу,
на собачі крики ЗМІ,
і на спосіб їх життя у фактах,
шокуючих кінобаченнях,
як добрий тон життя.

Бо ця брехня засіла в нас,
але і ми так хочем жити,
та душі не пускають нас
танцювати той шабас.

Хоча зневіра з'їла нас
і більшість не хоче знати правду,
справедливість і гідність ту,
що добротою зветься.
Бо це найперший крок потреби
до видужання духовного скотини,
яка людиною зоветься.

Просніться, люди,
просимо й благаєм.
Знайдіть ту силу
в доброті й любові,
щоб зрозуміти і зуміти
побачити злочинні дії керівництва
і ту нікчемність нашої зневіри.

Нехай Диявол зійде із престолу-
з нашої голови,
бо наша щира молитва
і праця творча
вже не раз
спасала людство.

Не вічні ті 345
і інша сотня-дві
мах-л-евичів і реріхів таких
не здолають Дух народу.

Добре вам, деру-таті
в цій країні грабувати,
та погано вам не знати,
що ходячи, серед голодних
і нищих духом
в цій країні занепалій...
То знайте,
що не нажива вас тримає,
а ця аура доброти людської.

Ви асимілюєтесь, однозначно
і теперішня гординя буде
у вашому жебрацькому житті
і потомків ваших стільки,
скільки украдено тих бумажок і рублів.

Асиміляція – процес потужний,
що змінить світосприйняття
і незалежно від хотіння
перебувати з іудиною в собі.

Творімо доброту,
мир і красоту,
людську гідність і свободу,
то і ми
возрадіємо життю
і цьому ранку після сну,
бо це єдине для нас спасіння.

Сергій Миколин зі збірки «В пошуках духовності»

ПОДИВИМОСЯ У НЕБО

Подивімося на небо
ранкової пори:
та воно, ніби і далеко,
а, ніби, ми в ньому.

Летіти можна,
та крил немає,
то полетимо думками
і то, у той виднокрай,
який обіймають очі.

А там свої світи, свої мири,
які невідомі нам.

Одна лиш голубінь глибока
і сонце наче близько,
то як воно прийняло його,
то і ми так приймімо,
як Духа у всьому і повно
у всіх якостях духовних.

Та таємниці там нема
і лиш невідомість надумана,
бо ми тут, на Землі,
є в реальностях і не самі...

Тому скажемо усім уже зріло,
що саме ми і є та таємниця –
що тілом, що умом, а також і Душею,
бо й тіло є комплекс цілий
з його таїнами, рефlekсами у дії,
і той кругообіг непояснимий
творення життя у ньому.

Хоча назви є,
обумовлені певні системні дії,
та то лиш гіпотези, припущення...
і ті, обумовлені людьми.

Та все ж за стільки років
в цивілізації оцій
людина не навчилась
і знань немає,
як створити клітину м'яза,
як створити око,
чи з чого зробити кров,
або й те,

чого не можна все ж навчити
мавпу говорити...
Або пояснюючи нам:
чого і як соловей співає,
та все ж людина не у змозі,
хоча і має до цього здатність, хист...
І навіть роки людського існування
в державах різних
по різному їх лічить...

То чого ж у житті людському
все таки не вистачає?
— чистоти духовної,
мудрості і знань.

Ось так дивимось у небо,
лежачи спиною на землі,
подумали і про думки:
можливо, з образів пізнаваних.
То звідки ж у дитини пізнання такі —
і знову ми зайшли в тупик...
А душа, то зовсім таємниця...
Не проявлена ні тілом, а ні звуком,
та все ж щось таки воно є
і ця таїна в Творця...

Та людина здатна таїни пізнавати,
але не просто їх іншим передати,
бо приймаючий завжди має бути
здібним і готовим їх приймати,
а нас такому не вчать батьки
вже тисячоліттями в минувшину.

А держави, і партії і церкви
з міркувань корисливих
не хочуть, щоби люди
знання про себе й Всесвіт мали,
щоб дії були їх свідомі.

Тому із цього зробили таємницю,
тому життя стало таким тяжким,
тому ми так в страху погрузли
і збайдужіли до пошуків шляхів
духовного й сакрального у всьому,
а воно ж у нас і навколо...

Чого ми черстві й грубі
з людьми й усім,
чому ми боїмося в спілкуванні
шукати шляхів єднання і злагоди,
але з найменшої нагоди
бажання маємо облити гряззю всіх,
а то й готові вбити...

Нема, немає в нас доброти,
то й радість тут не виростала,
а здавалось би так просто
жити всім в одній родині...

То небо у цьому плані є зовсім просто —
і слів нема і невідомість — так собі,
і взаємини, відповідальність перед ним
заходить думками в нуль...,
а от людина, а от ми,

то це велика таємниця,
бо ніхто не пояснив,
не написав хоча би книгу —
з чого радість твориться в людині,
і чого в дорослих вона не така як в дитини;
з чого твориться вона?,
а чи з того, що бачить око,
чи з того, що людина чує,
чи з відчуттів, очікувань,
чи з результатів хороших...?

Але ж і, вставши зі сну,
цього всього іще немає,
а радість є — і вона пожива
для думок, слів і дій.

То це вона з Душею
до нас уві сні прилетіла?
Ні! Це стан нашого єства,
це стан Душі, ума і тіла,
які протягом життів
в собі все це увібрали.

Однак людина має дар від Творця
вміти і навчитись радість пізнавати,
вміти й бути в такому стані,
бо лиш людина має здатність
приймати все свідомо.

Тому вона й знає, що доброта,
що вміння віддавати і вміння брати
людину щасливою творить,
то так і небо тихо й непомітно
віддає усе, що має,
усім непомітно допомагає
і ця її простота і є та доброта,
якою вона напуває
усіх людей, планети і світи.

Люди не думають над цим,
вони ходять сплячі,
їх влаштовує спосіб життя
предків наших тих,
яких людиною не звали.

Хоча вже багато хочуть
в добрі жити,
жити без проблем і в достатках,
але , як і всі, все чекають,
чекають завітної доброти,
що хтось за гроші їй нам принесе,
що Бог нам її пошле,
а хіба не ми творця діти,
щоб доброту творити
і з цього порадіти,
пізнавши глибочінь Душі, як в небі,
пізнавши чистоту у своїх діях.

І все ось так, нібито, можливо,
та все ж людина в стан радості
входити сама навчилась,
хоча по різному і з різних складових,
і з умов різних, місця і пори,

то скажемо відкрито,
що немає людини, а чи неба без доброти.
То чого, людино, ти
відторгати так навчилась,
прикрившись атеїзмом,
сховавшись у віруваннях різних
і системах традицій релігійних,
не бажаєш прийняти все на віру із довіри,
що це і є Той Єдиний
Творець світу, Дух святий,
як Джерело енергій різних.

Не потрібні такі відмови
і не придумуймо різні божества,
а є життя, є благо жити,
то дякуймо йому,
славословімо тепер і ввіки,
що Він є началом у всьому
і стишуймо свій ум лукавий,
гонор, гординю, силу...,
шукаючи «оправданій» у всьому
бо це є в непорівняльності великій,
бо це є в єдності одній...

Хоча багато на Землі живуть, як Боги,
та не боги вони, коли і про це
ще мають страх публічно заявити.

А Бог творящий, Дух світлий, чистий
завжди жив, живе серед нас,
не роблячи заяв ніяких,
бо Він, як небо чистий,
бо Він терплячий і творящий
не залежно від того,
що твориться і робиться тут, на Землі,
серед усього живого,
шукаючи способів творити
злагоду в гармонії будь яких дій.

А коли почались в житті біда чи горе,
невдачі в діях чи хвороби,
то і дякуймо Йому,
бо це Він нас так зупиняє,
щоб ми не зробили у житті
ще більшої глупоти,
а мали час в Нього повчитись
мудрості людської...
І з розумінням цього,
будучи пильним і відповідальним
у всіх словах і діях,
навчаймося в енергій сонця,
як воно сміється
і до нас приходить рано,
щоб світити нам і можливість дати
творчі плани реалізувати,
а якщо і хмарки закриють трошки,
то все ж воно місію свою не покидає,
бо відповідальність має
перед всіма й собою...
отак би й людині людиною бути,

бути сонцем , небом і водою...
в місії своїй, у покликанні творящим;
бути відповідальним
перед Всесвітом великим,
перед сонцем, комахами, людьми,
бо в кожному із них
Творець собою в них
і в нас присутній.

Тому й просимо людину –
молоду, стару і зрілу:
підтримуймо усіх в творчому началі,
якщо хтось щось позитивне хоче сотворити
чи то собі у радість, чи усім во благо
і подякуймо в началі, як і в кінці
за дії і устремління ось такі.

Хвалімо Творця
і того, хто у творінні зрів
і себе, що узрів,
за те, що мимо не пройшли,
бо це і не була випадковість –
і саме тут і в цю мить
ми і мали участь взяти
в творінні радості людської,
сказавши слово чисте, щире,
що нам приємно подивитись
на ваші дії, на творіння мудре,
бо саме цими словами Творець нами
мав окрилити й натхнення дати
тому, хто ткав, плекав
добру чи красиву дію.

І у нас окрилилась Душа,
ум і тіло для творіння...
Ось так скрізь і у всьому діймо,
бо це і є те благо-радість,
якими ми наповнюємо усі
джерела нашого Отця-Творця.

Починаймо кожен себе навчати,
щоб доброго дня зустрічним побажати,
щоб слова подяки завжди мали місце
при доторку до світів таких
з ким зустрічаємося ми.
Бо всі вони життя ознаки мають,
бо всі вони життя в собі тримають
з того ж джерела Творця.

В житті по різному буває,
та коли цю науку ми сприймаєм
і своїм умом приймаєм,
то все менше й менше в наших діях
буде гніву, зла, гордині і брехні,
бо тепер нас зупиняти буде совість,
щоб кожному допомогти...

На це у нас буде час і сила,
які теж увійдуть в єство наше
із джерела енергій світових.
І як би не «оправдовував» ум
відмови і поспішність,

та коли ми це прийняли радістю своєю,
то він нам допоможе,
бо ум прийняв Творця
і він відмовився від суспільного ума,
від його традицій, ідеологій,
від нікчемності і значимості особи.

Ці енергії негативу,
як відходи у виробництві
і вони є середовищем таким,
хто не єднає себе з Творцем,
а шукає розкоші, чинів,
хто відмовляється у відповідальності своїй
за життя своє й сім'ї;
хто відмовляється від взаємин хороших
з усім, що є поруч і далеко,
як ця земля, де нога ступає,
як це повітря, яке вдихаєм,
як ті люди, що у війні
і ті, які живуть під обстрілом.

То хіба це не цинізм
в людській подобі вбивць,
що «навчились» убивати
із-за рогу й з хати тих,
хто просто хоче жити,
але такі «вояки»
ховаються за Душі і тіла,
які живуть у цих містах,
яким Творець теж життя дав,
щоб тут творили,
щоб за ближнього дбали,
але аж ніяк не убивали.

Вийдіть в поле «вояки»
і змагайтеся в борні
в цій політиці поганій
до якої й ви себе вписали
у цій злиденності Душі,
у цій не мудрості ума.

Хіба ви є творці життя?
Чи добре «ремесло» у вас?
Чи ви самі в собі?,
але ж у вас є дружини,
діти і батьки...
і чи захищаєте ви
їх від борні,
за яку вони
там в злобі
«воюють» за роботу,
за здобуття умов жити,
за їжу, одяг, спокій –
а вони ж без зброї,
але сердиті, злі
і готові вбити,
чи хоча б вкусити,
та й то не знаючи кого –
а того, хто рядом:
тата, маму, чи дитину,

а то й сусіда, чи колегу...

Та війна на Землі іде кругом:
і там, в окопах, бліндажах,
і тут, в квартирах без води і газу,
і там з таким, як сам,
і тут з усім, що допомагає жити.

То там убивають оба,
а тут можливість постійна є
із Творцем поговорити,
змінити спосіб життя свого,
стягаючи якості духовні
і пізнавати культуру жити.

Слава богу в людях є
ці якості духовні
і вони, як повітря –
полетять повсюди по Землі
і в небо невідоме,
то кругом і всюди
запанує радість і спокій...

Це енергії доброти, правди й щастя
із сім'ї і дій
долетить і до вояка
і там білий прапор миротворчий
для обох сторін затріпотить.

Не треба убивати,
бо всі люди на Землі
є сестри і брати,
а навчаймося у злагоді жити,
навчаймося прощати і любити.

Пройде ще час тривалий
допоки ці слова
приймуться у серцях,
бо сьогодні і сприйняти важко
і «чогось» не можемо почути
з телевізора, газети
таких слів, такої от поради,
а багато вже чекають з нас
саме такі слова почути,
то починаймо самі застосовувати їх,
самі навчаймося доброту творити,
тоді і небо нам відкриє
свої красоти і секрети
на яких тримаємося ми,
Земля і космос необмежний.

Але політика держав не така -
їх ідеологія: покора, страх...
Але коли мали взятись мудрі діти,
коли і батьки такі от забіяки,
коли у них вибите вікно у хаті
і стілець без четвертої ноги...

А такі керівники не можуть нас навчати
любити і прощати,
щоб ми шанували всі одне одного в дні,
вчити взаєморозумінню
і культури спілкуватись.

Хай нам в науку буде

стіна берлінська
і огорожа ізраїльська,
і той паркан турецький,
і що ми такі «культурні»
і такі далекі від культури жити.

Все менше й менше
стали спілкуватись і в сім'ї.

Все частіше навкруги
всі і все винуваті.

Кругом одні вороги
і лиш ми «праві».

Ось так ми самі робим
своїми умами і руками
ізоляцію собі в сім'ї;
ізоляцію сім'ї від сусідів
і ми самі найбільші спеці,
там, де трудимося затято
до статусу мільярдера тягнем тіло,
хоча в кишені всього лиш гривна...

І так країни-батьківщини
ми не бачимо в себе,
бо ми і тут Душі загубили
і космополітами не є.

Мова є,
маємо здатність говорити,
а спілкування все менше й менше —
лиш лайки у ПК
і в житті вже лиш «угу»,
чимось подібне на «хрю».

Очей не бачимо в сестри і брата,
бо очі ниць і у вухах мікрофон,
а якщо і зродяться слова в розмові,
то все про речі пусті
і ті несуттєві.

Чого ми боїмося спілкування,
чого боїмося добро творити,
чого боїмося жити,
чого не хочемо жити???

Подивімося на небо,
подивімося на себе,
на життя своє,
свої відносини з людьми і Творцем
і зрозуміймо всі,
що тільки в спокої небеснім
ми побачимо підказки,
як нам слід спілкуватися тут, на Землі,
і сім'єю однією бути.

А повірмо у себе,
що ми і є Творця діти,
довірмося Йому
і приймімо доброту і милість
у спілкуванні спільнім,
і подивімося у вічі,
подивімося так, як Земля
дивиться озерцями в небо,
то і ми подивімося навкруг:

«хто усе оце сотворив?

І так недбайливо і кумедно...?»

А хіба і ми не можемо кожен
відкинути гординю, гнів, амбіції пусті,
а злагоду і спокій у собі творити,
і піднести це на палітру
свого брата і сестри
на другій стороні Землі,
на той дуб мудрий і могутній,
на хмарину ту у небі...

І подивімося на все навколо –
воно живе,
добро й красу творить
і в них нема мети бути першим,
і нема мети двадцять років вчитись,
щоб у цих роках сенс життя згубити,
щоб після цього себе відчуті,
що ми самотні,
що ми нікому не потрібні.

А Творець навчає
і до себе чекає,
щоб кожен вмів творити
і у злагоді й спокої жити.

Але ми вже всі в страху,
який наплodжений умом суспільним,
якого ми Дияволом назвали,
а ум завжди служить
і служить уму корисливому
в погоні за статусом і вигодами
серед таких, як ми...

Тільки вони вже давно за колом
і охороняються придуманим «законом» -
і все ж в страху навчають нас
у житті і в школах
боязні, страху і покори,
щоб на користі діла варити,
облаштовувати хаос у всьому –
і все для того,
щоб «правильно» керувати
всіма людьми,
уже як бидлом.

То вони й сканують біометрію,
вживляють чіпи,
щоб у нас психіку змінити,
щоб люд забув Творця енергій позитивних,
а співав «алілуя» Дияволу у всьому
і був рабом послушним,
трудягою умом і тілом,
вихолостивши Душу,
яка була у трійці –
ум, тіло і Душа,
як завершена цілість.

А тепер в майбутнє входим
ми іще живучи
тільки вдвох – ум і тіло.
Ди (двоє), я (его)

і та воля – жага жити в тілі.

То хто ми є під небом,

хто ми є у небі...??

- скотина... Ні!...

Бо й скотина рефлексів має,

інстинкти і чуття,

як лінію Творця.

Тому люди добрі і не зовсім –

прозріваймо,

бо на терезах гармонії відносин

і у питанні: жити, чи не жити?

вирішується доля й спосіб бути -

вільно і щасливо, як дитя Творця,

чи у рабстві збайдужілим животіти,

в корчах, болях помирати

у підніжжя новообраного царя,

який личину Диявола в собі носить.

Подивімося, люди, в небо

цієї літньої пори...

Нам тепло і кругом даровані плоди

для нас, людей, для нас таких,

хто має здатність свідомо вже

мати радість жити,

одне одного любити,

чим Дух святий і чистий

напувати, веселити...

Бо Він нам дає усе,

а ми його їжа

і їжа ця не чим іншим є,

як енергія радості у всьому,

бо так і є.

Тільки в небо подивімося,

а потім на землю гляньмо

... - далі у себе...

і там Бога, як начало творче,

узріймо і приймімо,

поки можливість є.

Бо уже скоро, і досить скоро,

ми темпами такими,

байдужістю і відмовою від Духа

позбудемось ума і брюха.

Подивімося на небеса –

там чисто і глибоко,

там умиротворення і спокій,

там нема біса

і там десь вітер носить

наші сили блага,

і побажання наші:

«Доброго дня усім,

усім, в кого життя є!»

І, мабуть, тому ми розуміємо так Творця,

що Він десь там високо,

то знаймо, що Він там

і знаймо, що Він у нас Душею,

і знаймо – Він у всьому живому.

Подивімося на небо

зранку, вдень, або вночі...
І чого ми бачимо самі,
що різне воно є протягом доби.
Чого ось так буває –
у нас же очі одні і ті,
а відчуття глибини і простоти
дає нам суть зрозуміти,
що воно, ніби, нам не мішає
і поряд з тим усе дає,
в чому в нас потреба виникає.
Звідки ж воно знає?
Мабуть, із доброти своєї...

То і нам цього слід навчитись,
тоді і ми будемо світитись
і кожен схоче на нас подивитись
і сам у посмішці зацвіте,
бо доброта завжди в житті
до радості й щастя нас веде,
з такими стрічаємося людьми
і таких назустріч нам
посилає Отець-Дух святий сам,
бо і вони шукали нас таких –
радості і щастя носіїв.

Бо щасливі люди
дивляться у небо
і там шукають
гармонії в собі.

Бо щасливі люди люблять
і ця любов їх співає навкруги.
Тому Творець для них
вистеляє життєві дороги,
бо вони у стані щастя
є Його істинними дітьми.

А Він, а Він у щасті всіх гукає,
щоб усі, усі долучалися до доброти,
щоб єдналися всі люди на Землі,
бо ми усі з єдиної сім'ї,
бо небо, люди і земля,
вода, надра і повітря,
рослина, птаха і комаха,
то все є оте,
що Духом святим зветься,
що творить на Землі життя
і теж для єднання
і взаємного зв'язку,
бо воно і є нам рідня
по Духу і Життю.

Подивімося у не-бо
і там нема Бога,
а Він тут, у нас,
то так живімо всі,
щоб Його начало творче
живішим було за нас,
щоб не вбивали,
нікому не мішали,
щоб не нищили

ліси, повітря, воду,
бо тільки ми, коли живі,
знаємо про Творця і себе
і про все те, що навкруги,
як основу дій енергій Духу
і як основу наявного життя,
яке й дає нам змогу
кожен день дивитись вгору,
куди ми всі,
із життя в життя ідучи,
в одну прекрасну мить
Душею вознесемося.

Сергій Миколин зі збірки «Літо»

ДОБРОТА

Богатство приходить
нам від Бога,
багатство беремо ми самі
від собі подібних:
крадемо прямо
і через обман,
чи шантаж,
чи через безвихідь;
буває звабою, чи через кулак
з політики гнилої –
я начальник,
а ти дурак.
Ось такий наш статус є –
батрак і раб
в ділах й душею,
гідність Бога втративши навік,
туди й ведемо свій рід, як калік.
А сам такий багач
зайшов від Бога так далеко
й викинув з душі,
усі
його якості і настанови,
замінивши на те,
щоб кимось стати,
як тая супостать,
щоб мішок грошви напхать,
щоб ними очі засліпити,
щоб не бачити нікого,
окрім попа і начальника свого;
хоча і бачить гроші –
в людях, у природі,
у користолюбстві і вигоді,
у любові і доброті,
змінивши щастя
на суспільну маску;
змінивши,
любов у ненависть,
доброту - на гнів і злобу,
милосердя на об'їдений кусок

ідола з багатства.

А ми ж брати і сестри
від Адама й Єви,
і по духу ми одні,
і нас об'єднує свідомість.

Приходим у світ ми зовсім голі,
та і покидаємо ні з чим цим тілом.

То добре, що Душа,
богата, щедра, чиста, мила
чуть-чуть зросла у Дусі,
і очищена її тілом...
летить у простір в пошуках
такого богача і силача,
якому вона по уму і силі.

Узріли, відчули, що Бог із нами,
то радіймо і другим даруймо
це вміння з Богом жити.

Так, з таким багатством Бога жити
тут і скрізь...,
то нам і дасться жити по потребах,
без жадоби і сліз,
без революцій, війн багатих,
де голови кладуть,
не мудрі наші брати,
які самі не хочуть жити,
а бажають крові людської попити:
в одних байдужість до свого життя,
а в багатих теж байдужість
до життів чужих,
до їх жон, батьків, дітей,
бо Душу продали Дияволу
за гривнів і долярів кучу.

Душею в єдності із Богом
Ум не поведе когось вбивати,
не забере у вдовиці сина на війну прокляту,
а дасть і сиротині роботу й хліба,
душевний прихисток на Землі
під єдиним Сонцем й Небом,
поділиться штанами із братами,
не спитавши, де згубив свої.

Хай множаться на Землі такі багаті,
добрі, чесні трударі, бо багаті
зовсім не ті, у кого мало,
а навпаки – це ті багаті
нувориші скоробагатьки,
хто зумів накрасти
і кому все життя мало.

Хай не прямо з поля крав,
але брав те все,
що спільно надбане було,
і те, що Богом подароване для всіх:
повітря, небо, ліс і луки,
клапоть землі для хатини,
а потім їм написали вже «за-кони»
такі самі, щоб і самим жити у ярмі,
але животіти біля ясел з буряком

і не тягти гарби...

Ах як забули про Адама й Єву,
не відають і про правнука в біді і в ярмі,
бо у світі так ведеться... —
сидів здається на коні,
а потім сам конячиною став,
бо про душу не подбав
свою і тих, хто рядом бідував.

А шанс то був
з таким багатством
узріти Божественне в собі,
і багатим бути серед людей
і в Душі, що частинкою Бога зветься.

— Бог дарує?
— Та ні, я сам узяв.

Так, взяв руками, але Боже,
то вмій, як Бог подарувати тим,
хто нужду велику має,
бо тільки цим ти збережеш багатство
в рідні своїй і з подякою від злиденних,
матимеш і те багатство,
яке Бог дарує всім:
мир і спокій, любов і доброту,
і ніч спокійну,
і день у творчому екстазі.

— Щастя подаруй усім! — А як?
— Душа підкаже...

Бо відомо, що щасливий той,
хто доброту з любов'ю
на Землі розносить,
то і сам щасливим буде зразу.

Сергій Миколин зі збірки «В пошуках духовності»

РІДНА СТОРОНА

Рідний край з нами є завжди,
бо ми там родились і зросли.
Це може бути село, чи квартал міський.
Та нічого ріднішого нема на всій Землі,
ніж той край де росли,
де світ пізнавати почали.
Куди б ми не йшли,
чи не їхали світами,
то пригадуються завжди
тато й мама, друзі і сусіди.

А вже у роки зрілі,
а то і в роки похилі,
коли ми вже відходим помаленьку
від справ мирських,
то Душа нас кличе
і ми її чути починаєм,
і розуміння до нас приходить,
що прийшов той час, година,
коли ми прощу маємо творити ...,

то завжди думками ми своїми
пливемо у дитинство юне,
яке Душі так миле.
І тоді Душа нас часто кличе
до того краю, в сторону рідненьку,
туди і кличе, куди творець послав
Велику Душу в тільце маленьке.
Якщо ми чуємо таке прохання,
то при можливості маленькій
повертаймося думками, а то і на правду
на ту землю, на той поріг,
на той асфальт, на той моріг,
бо так і треба і така потреба Духу,
то є потреба і Душі
повернутись в радості приємній
і там віддати нашу Душу
тому, хто її нам послав.

Тепер є слово модне
і ми його напишем з розумінням,
що цим ми карму родову колишем
і тим покращуємо всі речі
і відносини нові того із родичів нових,
до яких Душа така вернеться.
Бо така Душа дарує нащадкам нашим
життя щасливе і багате
і саме предкам за леліання Душі
ми маємо подяки посилати
у день прабабусь і прадідів у грудні,
а якщо й життя невдале склалося у нас,
полетіло шкереберть і Душею настраждалися,
то все одно повертаймось в рідний край
і цим відновим той духовний стан,
який отриманий при зачатті нами
в утробі матері своєї,
бо покотиться Душа згори
і розіб'є не одне життя на путі своїм,
і ми не матимемо спокою
допоки вона котиться у пекельних кухнях
у тих життях до тліну.
А там ізнову почне свій путь-дорогу,
вистеляючи її літ із тисяч,
щоб дійти у лоно Духа.
Ось така є суть Духовності святої
між тим, де зродилися цим тілом,
то там і маємо покинути його,
бо це дає можливість в роки останні
шанс кожному із нас
помолитися, прощення попросити
і самому всіх і вся простити.
Це перевірено давно і мудрі люди знають,
що повернення таке
очищенню ума і тіла сприяє
і зростати нашою Душею допомагає.
В такі роки і миті нашого життя
Легенько смерть приходить

і Душа легесенько відходить
без страждань і докорів сумління,
а ум, звільнений від злоби й гніву,
даючи можливість тілу позбутися хвороб і сліз гірких,
а Душа легенько несе щасливу долю тому,
до кого Творець її пошле в нове життя-дорогу.

Отака то рідна сторона,
отакі рідні тенета,
де все те є найкраще,
що Сущий нам дає.
Отакі краї, місцина і країна,
які разом із людьми
вишивають чи малюють
спільно ті узори спільні
і леліють фон-простори
рідної землі
життями в думках,
словами і справами у діях,
у бережливості до тих,
хто нас вітає ароматами,
вітами дерев
і тим легеньким вітерцем,
чи сонечком грайливим спозаранку,
або в передвечірній тиші,
коли природа й ми
прощаємося із днем,
а вже потім ловимо очима
небо, місяць і зірки,
відходячи до сну.

Отака є наша сокровенна Україна
для своїх синів і дочок
незалежно від кухні й мови,
незалежно від партій різних,
бо ми єднаємося тим місцем,
тією ауурою-душою
де родились і зростали,
бо ми єдині не в кордонах,
а Душами своїми
і тими якостями Духа,
які є в кожній людині,
які є у всьому, що живе на цій місцині,
бо ми єдині Душами своїми.

Бо не дарма говорять люди:
«де родився, то там і пригодився».
Бо суть приказки такої в тому,
що Творець кожную Душу посилає
саме до тих людей і в ту місцину,
де благо матиме Душа і Тіло,
де Ум служитиме їм обом
і найкраще із можливого.

Сергій Миколин зі збірки «Роздуми»

ВСІ ЛЮДИ НА ЗЕМЛІ – ОДНА РОДИНА

Всі, усі і вся,
ким населена Земля –
ми одна сім'я,
яка коріння має
з одного джерела,
що Раєм зветься.

По цій життєвій стежі
нас Душа веде
від енергій Духу
каменем, рослиною,
твариною й людиною
і вкінець Душа,
у Всесвіті увіллється
в Океан Святого Духа,
який Богом у нас зоветься.

Шукаймо Бога в нас,
бо ми його частинка
з Душею: в тілі, і в умі
сприймаймо світ
як його творіння
і його в собі.

Цей вічний Дух у нас,
своєю енергією живою.

І це життя вічне
з кожною дитиною малою
продовжуємо ми путь –
якби із нуля.
Та це не так,
бо життя тілесне
Душею спрямоване в небесне.

Життя – це і слід
у Всесвіті єдинім.
Життя – це й крок
поміж людьми
аж до зірок небесних.

Так – це путь...
від привітання: «Доброго дня!»
і в творінні доброти щодня
для Вас і Нас
день за днем
ми ідемо
в просвітлений Едем.

Засіваємо посмішку дитячу
усім..., аж до скону.
Засіваємо радість,
мир і спокій,
бо із них щаслива доленька кується.

Розумієм, що і злоба,
гнів й скорбота...
осуд, жадібність, війна
теж минеться,
коли ми навчимося
щастя всім бажати
і на зло добром відповідати,

справедливо і правдиво
гідний путь Людини
до Суцього
свідомо торувати.

Так, нелегко в однім житті
очима Диявола Бога нам знайти.

Але саме так – свідомо
Святого Духа ми стяжаймо
і в щедрості словом навчаймо
пілігрима і усіх,
хто свічечку несе:
йому світи, світи і тому,
що як вужака в'ється,
бо він же наш брат
на цій стежині,
що життям зоветься.

Таким ось трепетом добра,
той заклик в душі озветься.
І дія ця
смыслом життя зоветься.

Для цього ми покликані
в житті –
зуміти посвітити вогником душі
собі свій путь
і орієнтиром бути
тим, що за нами йдуть,
які любов і щастя всім несуть.

Спитаємо всі у всіх:
хто щастя не бажає?

Всі хочуть...

Хочуть бути щастям,
а щастя те на ґрунті
доброти і для серця
росте й зростає,
як Сонце світить всім,
всіх обігріває...

Дякуємо за ранок,
що в паростку життя
у світ Божий пнеться.
Дякуємо за дитинство
у грі чистої душі і тіла;
і в пустоті плевел суспільних.

Дякуємо за юність несвідому
й підрізане крило...
за прийняття життя благо-даримо
у пізнанні любові й гніву,
правди і брехні,
добра і зла...
у роки зрілі.

За день благодаримо
на схилі літ,
що життям зоветься
з надією, що добро
в новім житті
знову щастям одзоветься.

Благо-даруємо матері своїй

і тату, й дітям.
Благо-даруємо
матінці Природі
і Духу світлому:
в його

і в нашій благодаті.

Благо-даруємо сусіду,
другу і колезі.
Благо-даруємо, поки ми в змозі,
поки живі й душа сміється.

Даруймо слова подяки
всім тим, хто на землі,
на небесах і вище,
всім, хто нижче й далі;
всім, хто чорний
і хто білий;
всім... від німця до слов'янина,
бо всі люди на Землі –
одна родина.
Сергій Миколин зі збірки «В пошуках духовності»

ЖИТТЯ – Є ОСНОВА ВСЬОМУ

Життя – є основа для розвитку духовності у всьому,
бо в житті є те, що Душу здатне розвивати –
це наш ум і тіло, це і відносини наші до всього,
це наші способи поведінки і вміння рішення приймати,
це і здатність Всесвіт і вухо своє сприймати,
це і бдіння у всьому, це і докори сумління,
це й талант у прийнятті енергій позитивних,
це і вміти чути своє тіло й чути інших,
бо все це разом усвідомленню навчає
і ми мудрість набираєм досвідом таким,
а в сукупності це все з усім і у всьому
є ґрунтом тим, що духовність нашу живить
і ми ростемо на радість собі, родині і колегам,
а поряд з цим ми аромат Духовний
поширюємо у Всесвіті усьому:
в надрах, на землі і в небесах необмірних,
бо життя є вічне, як не в нас, то в інших.

Сергій Миколин зі збірки «Роздуми»

ЛІС

Сидимо ми на дорозі
у літнім лісі
після збирання чорниці:
втома, біль у спині.

Та так приємно ловити
хвилі теплого повітря
і все ж ми у тіні
під молоденьким дубом.

Ноги опустили в глибоку колію,
шукаючи ними опору,
щоб вільніше було хребту,

сидячи на землі тепленькій.

Першим впав наш погляд
на вітання трав високих...
і потягнулася романтична хвиля
тихенько і помаленьку,
наповнюючи єство наше.

Взір ми підняли вище
по парослі молодій –
там кущі лози, крушини,
а чуть вище берізки і вільха
і лиш подекуди ловлять
одна одну стара сосна,
бо опісля тих татар-лісорубів
лишилася лиш земля
і паросль ця кудлата.

А сосні рости все ж треба,
хоч років із десятків восьми.

О, а далі берізка кучерява
вітає видно нас,
а ми піднявши голову чуть вище,
то побачили промені сонця із-за хмар
і такі кумедні, такі в штриху,
як ото була малюють їх маленькі дітки.

Спокій, благодать життя –
і так просяться слова молитви,
щоб слова потекли в подяці
до природи і її Творця.

Зомліли руки, шия
і ми позицію змінили,
ліктями зіпершись на коліна,
а очі то невтомні,
і...

все ж думками так гонимі.

То, о Боже, опускаємо очі долі,
бо і під ногами на землі
дива Творця наявні
життями різними наповнені.

Так і є – дві колії глибокі
лісовози залишили,
а понад краями їх
кущиками росте мичка
і тут же мохи різні:
ох, видів десь до шести
від бордового окрасу в диво листі
і до ледь зеленого прикрашені,
та ще й до того, одні собою ніжні
в молодості своїй:
тепленькі і милі на дотик є,
а інші виставили своє листя,
як голки стривожений їжак.

А там якийсь метелик пролетів...

О, то він же іншого зустрів...

Того не знаємо ми:

чи то віталися вони,
але видно в кожного із них
свій маршрут, дорога...

Тут же й жук скарабей,
улюбленець наш, поряд пролетів,
прогудів, давши круг пошани,
й сів на китицю валер'яни запашної.

А комарів, мабуть, мільярди тут.
Вони маленькі і верткі,
літають понад нами кучно,
та зіткнень нема у них –
видно їх не вчили правил польотів,
бо безпека руху в них понад усе.
І літають вони майже безшумно,
тільки деякі із них гудуть, пищать, кричать,
бо видать, що то їх начальник
по зміні певного маршруту.
Вони сідають нам на руки, на лице
і навіть норовлять залізти в ніс, чи у вуха
і так хоботком своїм шукають
на нашій тілі оте місце,
де кров до поверхні ближче.
А як знайде, то припадає
і так активно смокче-
ну прямо на очах росте їх живіт-резервуар
і так насмокчеться її,
ставши, ніби, бочка,
що й злетіти вже не може.
І перельоти в нього коротенькі,
мабуть, йому важко
такі вантажі для сім'ї доставляти.
А скільки їх у пошуках чогось
нас жалять так безжально,
торкаючись жалом
відростків нервів на нашій шкірі...

І в цю мить ми зі злості
готові їх убити і б'ємо,
б'ємо, вбиваємо, не даючи їм дожити
свій вік життєвий і короткий
у тих двадцять дві години...

Але ж вони із нас забирають кров
застояну і вже непридатну
і цим запускають наш тілесний комбінат
виробляти нові і молоді ті каплі крові,
замість тих, які собі забрали комарі.

Ось так комар маленький
запускає в дію ціле тіло
і цим рухом у собі,
ми молодіємо в клітинах,
тому ми ходимо до лісу,
щоб не тільки відпочити,
а й тілом омолодіти.

Ох і багато населення у лісі.
Не менше ніж в столиці...
А ось під ногами по стеблу
кроками вимірює довжину,
рослини схиленої, гусінь...,
а по піску бігають жучки різні:
кругленькі і довгенькі

і в окрасах різних,
щоб маскуватися-ховатися
від птахів, бо то їх їжа-здобич,
бо і за ними хтось полює –
і ось так в природі кругом війна.

Війна за матеріальні вигоди,
за їжу, за життєвий простір
і навіть між собою встановлюють кордони,
помічаючи мочею, слюною,
або павуковими нитками,
бо для сильних нема кордонів.

Вони ж, мабуть, страждають, як і люди.

У цих війнах гинуть,
гинуть з голоду й від морозу,
а то і ми наступаємо чоботом важким
їм на спину, чи для забави
ловимо сачками, обмежуючи волю.

Тут появилася на маленькім горизонті
мураха чорна і велика,
яка у лісі зветься, як козак-характерник.
Покрутилася біля нашого сліду,
який ми навовтузили ногами
і не забажала перейти –
мабуть, чує енергію сильнішу,
хоча спроб з десятків мала
на цій півметровій перешкоді.
Можливо, це її дорога,
можливо, це її життєвий простір,
а ми на ньому розклали свої ноги,
хоча без умислу лихого,
та все ж видно помішали козаку
в його мандрівці звичній...

І так з романтики перейшли
до філософського погляду на життя.

Це ж кожна комашина, черв'ячок,
мохи і рослини чималі,
кущі й дерева
різних видів
і по розмірах різних
живуть у цьому лісі
у якомусь певному єднанні,
а дехто також у війні.
Бо і серед них є хижаки,
воїни і вбивці.
Є і захисники...

Є трудяги, а є й творці.

Мабуть і в них Творець
заклав духовний центр
і вони теж, як люди
ідуть у розвитку своєму,
стягаючи якості духовні.

Вони Творцем прилаштовані так на Землі,
що кожен має своє життя
і його строки у всіх різні,
і діяльність-спеціальність різна,
навіть в їх роду,

і місія у кожного із них
напевно також різна.

Покликання у кожного своє
і щось духовне їх у житті веде,
і множиться воно віками,
і їх топчуть, б'ють, їдять,
і вони когось там пожирають.
Можливо, і вони для когось є
необхідністю у Всесвіті великім,
як і людство, як людина кожна...

Тому ми скажемо відкрито,
що всі вони у цих життях на Землі
проходять у мільйонах життів
розвиток духовний, допоки Душі їх
Творець починає направляти
в тіла людські
на цьому шляху вічності життя
і у розвитку Душі
до злиття із океаном Духа.

А хіба ми в основній масі не так само
рухаємося у житті хаотично,
живучи днем одним,
а деколи у мріях роками трошки уперед,
і маючи здатність діяти свідомо...

То це, може, є лиш слово,
бо подивившись на це життя у лісі,
то хіба життя людини якесь інше?

- Ні,
бо і ми усі якісь заклопотані,
бігаємо в суєті,
щось робимо, нібито, доцільне,
а щось переробляємо і не раз,
а деколи залишаємо такий труд,
бо ми зрозуміли,
що то все в намарностях-стремліннях,
що, нібито, ми могли,
але ж не змогли,
але то по суті в тому всьому
і потреби в нас, як такої, не було.

Ось так в цій, ніби, тишії лісовій,
подивившись на жителів лісних,
на їх життя і суєту, доцільність,
то тут різниці і нема
в їх діях і поведінці,
яку ми бачимо в середовищі людським.

То для чого нам статуси високі,
для чого нам статки прозапас
для чого ми думаємо всі,
що ми управляємо життями,
що ми є найбільш хижий звір в природі...
а нам лишень радість життя треба,
а це приходить до нас із розумінням,
що тільки стягання якостей духовних
виводить кожного із нас
на ті дороги,
на яких ми відчуваємо самі,

що ми в стані щастя і любові...
Оце і є місія людини
і не залежно від статусів,
націй, країн, партій,
чи традицій релігійних,
що ми маємо зрозуміти,
що у цьому світі ми всі рівні,
що ми є сестри і брати
по Життю і Духу
і нам не потрібні війни.

Сергій Миколин зі збірки «Літо»

П.С.

Ми пишемо прозу й вірші,
вивчаємо реакцію людей
на затребуваність тем
у книгах цих
при зустрічах із ними
і на інтернет сторінках.
То поясніть мені,
простому хлопаку,
який живе в селі,
чого книги про
злагоду і спокій на Землі
людське суспільство
не обговорює активно,
бо, напевно, пресичене ними,
якостями цими???

Чого мої книжки не можуть бути
номінантами Нобелівської премії,
хоча статут організації цієї
є програмним в назві,
що це премії за пропаганду
здорового життя планети,
за спокій і злагоду між людьми.
А, може, це не Нобелівська премія за мир,
а Нобелівська премія світу,
як визначення простору
і зовсім не для поширення у світі
життя основ
і гармонії людських відносин???

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

МИ НЕ ХОЧЕМО ВІЙНИ 1
ВІЙНА ЗРІЄ 13
КУЛЬТУРА 18
ВОЇНИ 20
ВІЙНА І ДІТИ 28
ВОЛЯ 34
ПОЛІТИКА 34
СЛЬОЗИ ТВОРЦЯ 36
МОЖЛИВОСТІ 40

МИ ХОЧЕМО ЖИТИ 42
ДУХОВНІСТЬ 43
ЛЮДИНА 45
ВБИВСТВО Є ЕНЕРГІЯМИ ЗЛА 48
ЩАСТЯ 55
ПРОХАННЯ 57
ПЛАЧ 60
БЕЗ НАЗВИ 68
НЕДІЛЬНІ ЧИТАННЯ 77
ВІЙНА І МИР 78
БАЖАЙМО МИРУ 82
СОН 84
ПОДИВИМОСЯ У НЕБО 87
ДОБРОТА 98
РІДНА СТОРОНА 100
ВСІ ЛЮДИ НА ЗЕМЛІ – ОДНА РОДИНА 101
ЖИТТЯ – Є ОСНОВА ВСЬОМУ 105
ЛІС 105
П.С. 109

e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сайт <http://mikolin.com.ua/>
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності»
і сторінка групи «Філософія життя» на facebook

МОЖЛИВО ФОТО ЦЕ І БУДЕ ВАРІАНТОМ НА ОБКЛАДИНКУ ДЛЯ ЗБЕРЕЖЕННЯ
СТИЛЮ АВТОРА. Сюди ми ще очікуємо коротеньких анотацій до книги.

